

RECONNECTION:

NÁVRAT

K LÉČIVÉ ENERGII

PRAHA 2019

NAKLADATELSTVÍ

Dr. Eric Pearl

RECONNECTION:

NÁVRAT

K LÉČIVÉ ENERGII

Uzdravte druhé, uzdravte sebe

CHVÁLA KNIHY RECONNECTION

„Eric je úžasný člověk s jedinečnou schopností léčit.

Přečtěte si tuto knihu a změňte se!“

John Edward, psychické médium;
autor knihy *Crossing Over* a *After Life*

Nalad'te si vysílání společnosti Hay House na hayhouseradio.com.

„Když jsem poprvé dostala tuto knihu, přečetla jsem ji za jediný večer. Byla jsem nadšená. Kniha se čte jako dobrý román. Ale na rozdíl od románu je pravdivá – nabízí čtenářům pravdu o novém revolučním způsobu, jak léčit a jak být léčen.

S humorem, moudrostí a pokorou, jež jsou známkou vyspělosti dobrého lékaře, vypráví Eric Pearl o tom, jak byl transformován reintegrační energií a jak může být transformován každý z nás. Máte-li zájem o své zdraví a léčení, přečtěte si tuto knihu!“

Christiane Northrup, M. D., university of Vermont College of Medicine; autorka knih *Women's Bodies*, *Women's Wisdom* a *The Wisdom of Menopause*

„Jako lékařka vím, proč a jak různé terapie fungují. Pokud jde o reintegrační léčení, nevím, jak funguje. Z vlastní zkušenosti však vím, že funguje. Práce Erika Pearla je pro mě velkým darem a díky této knize může být darem i pro vás.“

Mona Lisa Schulz, M. D., Ph. D., autorka knihy *Awakening Intuition*

THE RECONNECTION

By Eric Pearl

Copyright © 2001 by Eric Pearl

English language publication 2001 by Hay House, Inc., California, USA

Translation © 2005 Jan Brázda

© 2019 Nakladatelství PLOT

ISBN 978-80-7428-359-8

„Mnoho lidí čekalo celá desetiletí na to, co nám Eric Pearl dal ve své první knize – nový a jedinečný způsob léčení a transformace. Opravdovým objevem jeho práce je skutečnost, že nám svá tajemství rozdává! Tato kniha je nejen zábavná, ale tento zábavný a zvědavý léčitel nám ukazuje, jak snadno může každý z nás rozpoznat a aktivovat skutečné energetické léčení. Byl nejvyšší čas!“

Lee Carroll, autor Krypton books
a spoluautor knihy *The Indigo Children*

„Reconnection je nejlepší kniha o transpersonálním léčení a duchovní medicíně, která vyšla v posledních letech. Kniha je darem vesmíru a mimořádně zajímavým příspěvkem ke změně paradigmatu, k nimž v naší době dochází. Budete-li letos číst jen dvě knihy, určitě mezi ně zařaďte tento skvost.“

Hank Wesselman, Ph.D., autor knih
Spiritwalker, *Medicinemaker* a *Visionseeker*

„Eric napsal úžasnou, podnětnou a praktickou knihu o léčení. Eric s námi sdílí nejen své osobní moudrosti a zkušenosti s léčením, ale také nám nabízí techniky léčení, které všichni potřebujeme – nejen pro sebe, ale i pro druhé. Jeho humor a upřímnost dělají z knihy POVINNOU četbu.“

Ron Roth, Ph. D., autor knihy *Holy Spirit for Healing*

„Tato kniha nám nabízí zajímavé a svěží postřehy týkající se dynamiky léčení.“

Deepak Chopra, M. D., autor knihy *How to Know God*

„Tato kniha inspiruje mysl, utěšuje srdce a oslavuje léčebný proces. Měl by si ji přečíst každý lékař, který chce povznést léčení pacientů na vyšší úroveň a zároveň uzdravit sám sebe.

Měli by ji číst i pacienti, aby mohli léčit nejen sami sebe, ale také pomáhat při léčení druhých. Tito pacienti pak mohou informovat své konvenční lékaře o moderní energetické medicíně a léčebné moci reconnection.“

Gary E. R. Schwartz, Ph.D. a **Linda G. S. Russek, Ph. D.**,
ředitelé laboratoře Human Energy Systems na University of Arizona; autoři knihy *The Living Energy Universe: A Fundamental Discovery That Transforms Science and Medicine*

„Tato úžasná kniha popisuje vtipným, humorným a moudrým způsobem evoluci lékaře-léčitele. Jedinečné zkušenosti doktora Pearla, jež vedly k rozvoji reintegračního léčení, jsou zároveň inspirující a dojemné. Eric Pearl, který byl obdařen neobyčejnou schopností léčit, předává tento dar druhým. Jeho přístup k reintegračnímu léčení je jednoduchý, ale ve svých důsledcích hluboký. Představuje novou formu energetického léčení, která jde za hranice technik, receptů a manter, s nimiž jsme na této planetě museli pracovat do dnešní doby. Knihu doporučuji nejen lékařům, ale také každému, kdo chce probudit svůj vlastní léčebný potenciál.“

Richard Gerber, M. D., autor knih *Vibrational Medicine*
a *Vibrational Medicine for the 21st Century*

„Reconnection je dobře napsaný příběh ze skutečného života, který může inspirovat lidi k tomu, aby se vydali svou vlastní duchovní cestou a stali se léčiteli.“

Dorren Virtue, Ph. D., autorka knih
The Lightworker's Way a *Healing with the Angels*

*Mým rodičům za to, že mi dali život –
a odvahu žít jej pravdivě.*

*Aaronovi a Solomonovi za to, že mi dali moudrost –
a povzbuzení, jež jsem potřeboval, abych vytrval.*

Bohu/Lásce/Vesmíru za to, že dávají.

OBSAH

Předmluva.....	11
Úvod.....	16
Poděkování	18

První část: DAR

1. První kroky.....	21
2. Lekce ze života po smrti.....	27
3. Dětské věci	39
4. Nová cesta objevů	52
5. Otvírání nových dveří, rozsvěcování světla ..	62
6. Hledání odpovědí.....	74
7. Dar kamene	78
8. Přítomnost a budoucnost	87

Druhá část: REINTEGRAČNÍ LÉČENÍ A CO TO ZNAMENÁ

9. Řekněte mi víc	103
10. Vlákna a řetězce.....	105
11. Velké otázky.....	111
12. Chcete-li dávat, musíte přijímat	120
13. Nestůjte v cestě	126
14. Navození nálady.....	140
15. Důležitá fakta	149

Třetí část: VY A REINTEGRAČNÍ LÉČENÍ

16. Přejít do sféry reintegrační energie	157
17. Léčitelovo prostředí.....	162
18. Aktivování léčitele ve vašem nitru	170
19. Hledání léčivé energie.....	179
20. Třetí partner	184

21. Interakce s pacienty.....	201
22. Co je léčení	210
Závěrečné úvahy	219
O autorovi.....	222

PŘEDMLUVA

Za chvíli začnete číst knihu o odvážném a starostlivém lékaři Eriku Pearlovi, který zjistil, že klíčem k dobrému zdraví a léčení je takzvaná reconnection. Když jsme ho poprvé slyšeli mluvit na semináři doktora Andrewa Weila na Arizonské univerzitě, okamžitě nás nadchla jeho upřímnost a otevřenost. Stál před námi muž, který byl ochoten vzdát se velice lukrativní chiropraktické praxe a vydat se na duchovní léčebnou cestu, aby se věnoval důležitým a kontroverzním otázkám současné medicíny.

Hraje energie (a informace, jež energie přenáší) ústřední roli při léčení?

Může se naše mysl spojit s touto energií a můžeme se naučit užívat této energie k léčení.

Existuje nějaká širší duchovní realita, kterou tvoří živoucí energie, jež může podpořit nejen individuální léčení, ale také léčení celé naší planety?

„Přišel doktor Pearl o rozum?“ ptali jsme se. „Nebo obnovil přerušené spojení s moudrostí svého srdce a s živoucí energií kosmu?“

Tehdy jsme si nebyli jistí. Doktor Pearl byl však odhodlán své názory dokázat. Byl ochoten podrobit svá tvrzení – a své schopnosti – vědeckému zkoumání, jehož mottem je: „Pokud to je pravda, zjistíme to; a pokud to pravda není, objevíme chyby.“

The Human Energy System Laboratory na Arizonské univerzitě se zabývá integrací psychosomatické medicíny, energetické medicíny a duchovní medicíny. Cílem naší spolupráce s doktorem Pearlem nebylo dokázat, že integrační léčení funguje; spíš jsme chtěli dát procesu integračního léčení příležitost potvrdit svou funkčnost.

Historické souvislosti

Myšlenkou reconnection jsem se začal zabývat koncem šedesátých let během svého postgraduálního studia na Harvardově univerzitě. Tehdy jsem se účastnil výzkumu vedeného jedním z předních vědců, kteří studovali integrační medicínu v první třetině dvacátého století.

Profesor Walter B. Cannon z Harvardovy univerzity publikoval v roce 1932 svou, dnes již klasickou, knihu *The Wisdom of the Body* (Moudrost těla), ve které popsal, jak lidské tělo udržuje své fyziologické zdraví v procesu, jež nazval „homeostáze“. Cannon tvrdí, že schopnost těla udržovat homeostatickou celistvost vyžaduje, aby byly propojeny všechny procesy zpětné vazby v těle a aby všechny informace proudící touto sítí byly přesné.

Když nastavíte termostat ve svém pokoji na určitou teplotu, signál z termostatu zapíná a vypíná pec, čímž udržuje žádoucí teplotu ve vašem pokoji. Termostat zajišťuje zpětnou vazbu; výsledkem je homeostáze mezi vámi a vaším pokojem.

Tohle všechno funguje díky správným spojením uvnitř regulačního systému. Jakmile spojení přerušíte, teplota přestane být udržována na žádoucí úrovni. V tom spočívá celá myšlenka zpětné vazby.

Jako mladý asistent na Harvardově univerzitě jsem na základě této logiky došel k závěru, že zpětná vazba je důležitá nejen pro zdraví a celistvost jedince, ale také pro zdraví a celistvost ve všech oblastech přírody. Zpětná vazba je předpokladem celistvosti – ať už jde o celistvost energetickou, fyzickou, emoční, duševní, společenskou nebo dokonce astrofyzickou.

Uvědomil jsem si, že Cannonova „moudrost těla“ odráží širší, univerzální princip. Tento princip jsem nazval „moudrostí systému“ nebo prostě „moudrostí spojení“:

Jsou-li věci spojeny – například

1. Kyslík spojený chemickou vazbou s vodíkem ve vodě;
2. mozek spojený s fyziologickými orgány nervovými, hormonálními a elektromagnetickými mechanismy v těle; nebo
3. Slunce spojené se Zemí elektromagnetickými a gravitačními silami v naší sluneční soustavě...

... a informace a energie proudí volně, každý systém je schopen být zdravý a celistvý a může se vyvíjet.

Když jsem byl v sedmdesátých a osmdesátých letech profesorem psychologie a psychiatrie na Yaleově univerzitě, publikoval jsem vědecké studie, v nichž jsem aplikoval tento univerzální princip spojení nejen na celistvost a léčení těla, ale také na celistvost a léčení ve všech oblastech přírody (Schwartz, 1977, 1984). Tehdy jsme s kolegy zjistili, že existuje pět základních kroků k dosažení celistvosti a zdraví: *pozornost, spojení, seberegulace, řád a pohoda*.

1. Vědomá *pozornost*. Stačí, když vnímáte vlastní tělo a energii, která proudí uvnitř vašeho těla a mezi vámi a vaším prostředím.
2. Pozornost vytváří *spojení*. Když dovolíte své mysli vnímat energii a informace, ať už vědomě či nevědomě, tento proces posiluje spojení nejen ve vašem těle, ale také spojení mezi vašim tělem a vašim prostředím.
3. Spojení podporuje *seberegulaci*. Jako tým sportovců nebo hudebníků, kteří dosáhli dokonalosti ve sportu nebo v hudbě, dynamická spojení mezi hráči umožňují týmu organizovat se za asistence trenérů a dirigentů.
4. Seberegulace podporuje *řád*. To, co vnímáte jako celistvost, úspěch nebo krásu, odráží organizující proces, který závisí na spojeních umožňujících seberegulaci.

5. Řád se projevuje v *pohodě*. Je-li všechno správně spojeno, takže jednotlivé části (hráči) mohou plnit své role, seberegulační proces probíhá bez úsilí.

Na druhé straně však existuje pět základních kroků k rozkladu a nemoci: *nepozornost, dezintegrace, snížená seberegulace, chaos a nemoc*.

Nevnímáte-li své tělo (1), dochází k *přerušení spojení* ve vašem těle i mezi vaším tělem a prostředím (2), což vede ke *snížené seberegulaci* těla (3), což lze hodnotit jako *chaotický stav* systému (4) a vnímat jako *nemoc* (5).

Zkrátka a dobře, *spojení* vede k *řádu a pohodě*; *přerušení spojení* vede k *chaosu a nemoci*.

Moudrost reconnection

V muzikálu *Sunday in the Park with George* (Neděle v parku s Georgem), jehož hlavní postavou je pointilistický malíř George Seurat, popisuje Stephen Sondheim tvorbu uměleckého díla jako proces integrace. Seurat byl mistrem organizování a spojování barevných teček, z nichž vytvářel nádherné obrazy. Důležitost tohoto procesu nám Sondheim připomíná svým jednoduchým veršem: „Spojuj, George, spojuj.“

Při čtení této knihy se zúčastníte integrační léčebné cesty. Nahlédnete do duše nadaného léčitele, který prožil bolest a osobní pochybnosti, zatímco objevoval proces reconnection; budete svědky hlubokého štěstí a uspokojení, jež doktor Pearl prožíval, když viděl, jak se jeho pacienti uzdravují.

Netvrdíme, že všechno v této knize je vědecky dokázáno. To však netvrdí ani doktor Pearl, který popisuje své osobní zkušenosti, nabízí čtenářům *své závěry* a dovoluje *jim*, aby si utvořili své vlastní závěry.

Doktor Pearl se už dlouho zabývá medicínou založenou na faktech. Výsledky našich dosavadních laboratorních studií jsou pře-

kvapivě konzistentní s jeho předpověďmi. Jak říkáme v naší knize *The Living Energy Universe (Vesmír živoucí energie)*, moudrost léčení, která je možná všude kolem nás, čeká na naše využití.

Doufáme, že vás tato kniha bude inspirovat stejně jako nás.

Gary E. R. Schwartz, Ph. D.
a **Linda G. S. Russeková, Ph.D.**

Gary E. R. Schwartz, Ph. D. profesor psychologie, medicíny, neurologie, psychiatrie a chirurgie, je ředitelem Human Energy Systems Laboratory na Arizonské univerzitě. Kromě toho je viceprezidentem pro výzkum a vzdělání v nadaci Living Energy Universe. Doktorát získal v roce 1971 na Harvardově univerzitě, kde byl profesorem psychologie do roku 1976. Později byl profesorem psychologie a psychiatrie na Yaleově univerzitě, ředitelem Psychophysiology Center a spoluředitelem Behavioral Medicine Clinic do roku 1988.

Linda G. S. Russeková, Ph. D. je profesorkou medicíny a spoluředitelkou Human Energy Systems Laboratory na Arizonské univerzitě. Je také ředitelkou nadace Living Energy Universe a vede konferenční seriál *Celebrating the Living Soul* (www.livingenergy-universe.com).

ÚVOD

„Každý má v životě nějaký cíl... nějakou jedinečnou schopnost nebo talent, jež může nabídnout druhým. A když svůj talent použijeme ve prospěch druhých, prožíváme extázi svého vlastního ducha, což je nejvyšším cílem.“

Deepak Chopra, M. D.

V životě mi bylo dáno mnoho krásných darů. Jedním z nich je úžasná schopnost léčit – které dost dobře nerozumím, jak ostatně uvidíte na následujících stránkách. Druhým je můj objev, že jsou světy, které existují za hranicemi tohoto světa. Třetím darem je příležitost napsat tuto knihu a předat vám informace, jež jsem získal.

Na prvním z těchto darů je nejkrásnější, že mi pomohl uvědomit si smysl života. A nejenže jsem pochopil smysl svého života, ale také jsem schopen jej aktivně a vědomě naplňovat. To je snad nejkrásnější životní dar.

Druhý dar mi dal schopnost uvědomovat si své pravé Já – umožnil mi chápat, že jsem duchovní bytost a že moje lidská zkušenost je přesně to: moje *lidská* zkušenost. Je to jen *jedna* z možných zkušeností. Existuje mnoho dalších. Jelikož vidím svého ducha ve všem, co dělám, jsem schopen jej vidět – a dotýkat se jej – i u druhých lidí. Tohle je úžasný dar, a ačkoli jej mám už dlouho, uvědomil jsem si to teprve teď. Tento dar mi poskytl nový pohled na smysl mého života.

Třetí dar vdechl nový prvek života do prvních dvou. Ještě donedávna jsem sdílel svou léčebnou schopnost s jedinci. Ačkoli jsem to miloval, věděl jsem, že ji musím sdílet s více lidmi. Tuto schopnost

jsem si nenechával pro sebe úmyslně. Považoval jsem ji za dar (čímž je), a proto jsem si myslel, že ji nikomu nemohu dát (což mohu).

Moje schopnost byla trpělivá. Věděla, že brzy pochopím širší realitu. Když jsem si uvědomil, že léčebnou schopnost lze aktivovat také v druhých lidech, začal jsem pořádat semináře, na kterých s ní přišlo do styku větší množství lidí. Vzrušující bylo také poznání, že léčebné schopnosti lze aktivovat prostřednictvím televize. Pokud jde o tištěné slovo – zdá se, že dává komunikaci léčebných schopností novou dimenzi. Pochopil jsem, že přišel čas, aby si lidstvo konečně uvědomilo – a nechci, aby to znělo příliš nábožně –, že kdykoli se sejde víc lidí, můžeme sloužit jeden druhému. Můžeme léčit jeden druhého. A dnes to můžeme dělat na úrovních, jež nám v minulosti nebyly přístupné.

Nakonec jsem si uvědomil, že mám schopnost nejen pomáhat druhým, ale také jim předávat schopnost pomáhat druhým. To mi dalo lepší nástroj, s jehož pomocí jsem začal naplňovat smysl svého života.

V této knize vám nabízím instrukce, které jsem nikdy nedostal... a aktivaci, jež vám pomůže začít.

Máte-li v úmyslu *stát se* léčiteli – nebo se jen chcete dotknout hvězd, abyste se přesvědčili, že opravu existují –, pak byla tato kniha napsaná pro vás.

Napsal jsem ji však také pro sebe, neboť je vyjádřením mého životního smyslu, který jsem konečně našel. Také bych mohl říci, že si můj životní smysl našel mě. Doufám, že vám tato kniha pomůže najít smysl vašeho života.

Dr. Eric Pearl

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval:

Svým rodičům, Sonnymu a Lois Pearlovým, kteří mě všestranně podporovali.

Debbii Luicanové, jasné hvězdě v mém životě, jejíž víra, trpělivost a odvaha mi umožnily napsat tuto knihu. Debbie mě pozvala do svého života a pak se tvářila, jako bych jí prokázal nějakou poctu.

Chadu Edwardsovi, jehož poctivost, neúnavná energie a neochvějná oddanost pravdě zachránily tuto knihu.

Hobiemu Doddovi, jehož neobyčejná láska, věrnost, přátelství a víra – stejně jako jeho schopnost postarat se o mé osobní a obchodní záležitosti – mi umožnily najít si čas na psaní této knihy.

Jill Kramerové, jejíž editace pomohla čtenářům najít esenci této knihy.

Své sestře, Robin Pearlové Smithové, která udržovala moji internetovou stránku a přitom neúnavně editovala tuto knihu (společně s mými rodiči, Hobiem a Chadem – než tuto práci převzala Jill) a pomáhala mi rozšiřovat myšlenku reconnection do světa.

Johnu Edwardovi za jeho neviditelnou podporu.

Lorane, Harrymu a Cameronu Bordonovým, kteří mi otevřeli svá srdce, poskytli mi dočasný domov a pomáhali mi, být vším, čím jsem mohl být.

Leemu a Patti Carrolovým, jejichž přátelství a víra mě posilovaly během psaní této knihy.

Johnu Altschulovi, který se snažil všechno ignorovat, dokud ne našel své vlastní léčení.

Aaronovi a Solomonovi za jejich nadpozemské porozumění.

Fredu Ponzlovovi, který mi nesobecky poskytoval svůj čas.

Mary Kay Adamsové za její odhodlanou podporu a povzbuzení.
Garymu Schwartzovi a Lindě Russekové za čas a energii, jež věnovali výzkumu a dokumentaci reintegračního léčení, a také za krásnou předmluvu k této knize.

Reidovi Tracymu, který se mnou jednal s úctou a laskavostí.

Všem zaměstnancům nakladatelství Hay House včetně Tonyi, Jacqui, Jenny, Summer a Christy, kteří mi ochotně pomáhali, kdykoli jsem to potřeboval.

Susan Shoemakerové, která uvařila nespočet šálků čaje, zatímco mi nahlas předčítala celou knihu – *dvakrát!*

Joelovi Carpentrovi, který mě zval do svého bytu a vždycky se postaral o to, abych aspoň na chvíli přestal psát a najedl se.

Stevenu Wolfeovi, který byl stabilizujícím prvkem v mém životě.
Svému bratru Craigovi za to, že se mi nikdy neposmíval.

*A Bohu, který je jediným v této knize,
komu je lhostejné, jak píšu Jeho nebo Její jméno.*

ČÁST I.

DAR

*„Jak dlouho ještě dovolíš,
aby tvá energie spala?
Jak dlouho budeš ignorovat
velikost svého já?“*

Šálek čaje
Osho

1.

PRVNÍ KROKY

*„Jsou jen dva způsoby, jak žít. Buď nevidíte zázrak v ničem.
Nebo vidíte zázrak ve všem.“*

Albert Einstein

Garyho zázračné uzdravení

Jak mohl tenhle člověk vůbec vyjít do schodů? napadlo mě, když jsem se díval oknem ordinace na schodiště. Můj nový pacient právě zdolával posledních pár schodů. Na každém se zastavil, podíval se dolů a připravil se na další obtížný krok. Opět jsem zapochyboval, zda jsem se rozhodl správně, když jsem v roce 1981 začal svou chiropraktickou praxi ve druhém patře budovy bez výtahu. Nebylo to, jako bych si otevřel opravnu automobilových brzd pod strmým kopcem?

Když jsem si tehdy pronajal novou ordinaci, neměl jsem moc možností, a zdálo se, že teď jich mám ještě méně... i když z jiných důvodů. Za posledních 12 let se moje praxe stala jednou z největších v Los Angeles. Jak bych se teď mohl přestěhovat?

Rozhodl jsem se, že tomu muži nepůjdu naproti a nepomohu mu zdolat těch posledních pár schodů. Nechtěl jsem oslabit jeho pocit z vlastního úspěchu. V jeho tváři jsem viděl rezoltní odhodlání horolezce zlézajícího poslední stěnu Mount Everestu. Když

konečně vystoupil na odpočívadlo, okamžitě se mi vybavil neo-hrožený výstup hrbáče na věž chrámu Matky Boží v Paříži.

Ve slozce na stole jsem si přečetl jméno svého nového pacienta. Jmenoval se Gary. Přišel ke mně, protože celý život trpěl chronickými bolestmi zad. To mě nepřekvapilo. Ačkoli byl mladý a zdravý, okamžitě jsem si všiml jeho bolestivého držení těla. Pravou nohu měl o pět centimetrů kratší a pravý bok mnohem vyšší, než je normální. Tato tělesná vada ho nutila silně kulhat; při každém kroku vystrkoval pravý bok do strany, pravé chodidlo, kroutil dovnitř a pokládal je na levé, takže obě nohy fungovaly jako jedna velká noha udržující rovnováhu trupu. Aby neupadl, nakláněl se dopředu, takže jeho záda tvořila asi třicetistupňový úhel se zemí, což vzbuzovalo dojem, že se připravuje skočit do bazénu. Jeho chůze a držení těla byly důsledkem chronických bolestí zad, jimiž trpěl od dětství.

Gary mi začal vyprávět detaily ze své minulosti. Pochopil jsem, že celý jeho život byl dlouhým a bolestným stoupáním do schodů. Když se narodil, lékař mu ustříhl pupeční šňůru příliš brzy, čímž byl přerušen přísun kyslíku do mozku nemluvněte. Než funkci dýchání převzaly jeho plíce, Garyho mozek byl trvale poškozen. Pravá strana těla se přestala vyvíjet symetricky.

Do svých čtrnácti let prošel Gary péčí dvaceti různých lékařů. Podstoupil operaci, při které mu byla prodloužena Achillova šlacha na pravé patě, ale jeho stav se nezlepšil. Byly mu předepsány ortopedické boty a dlahy. Opět žádné zlepšení. Když zesílily chronické křeče v pravé noze, byly mu předepsány antispastické léky. Léky Garyho otupovaly a dezorientovaly, ale křeče se nezmírnily.

Nakonec se Gary obrátil na jednoho uznávaného a slavného specialistu. Jestliže mu někdo mohl pomoci, pak to byl tento lékař, říkal si Gary.

Po důkladném vyšetření se lékař podíval Garymu přímo do očí a oznámil mu, že pro něho nemůže nic udělat. Řekl mu, že se jeho potíže budou časem zhoršovat a že nakonec bude trávit život upoután v kolečkové židli. Gary nebyl schopen slova.

Všechny své naděje vkládal do tohoto slavného lékaře a teď byl úplně zdrcený. Gary říká, že „toho dne odepsal celou lékařskou profesi“.

Od té doby uplynulo třináct let. Když jednoho dne cvičil v posilovně se svou známou, zmínil se o svých bolestech. Tato žena, která dva roky předtím utrpěla vážné zranění při motocyklové nehodě a pak se stala mou pacientkou, poslal Garyho za mnou.

A tak přišel do mé ordinace.

Pozorně jsem vyslechl jeho příběh a pak se ho zeptal: „Víte, co tady děláme?“

Gary se na mě podíval trochu překvapeně a řekl: „Jste chiropraktik, že ano?“

Přikývl jsem, ale víc jsem neřekl. Ve vzduchu jsem cítil jakýsi pocit očekávání. Měl jsem ten pocit jenom já sám?

Odvedl jsem Garyho do ordinace, položil ho na masážní stůl a narovnal mu krk. Pak jsem mu řekl, aby přišel za 48 hodin na kontrolu.

Gary za dva dny přišel.

Řekl jsem mu, aby si lehl na stůl. Manipulace krčních obratlů trvala jen několik vteřin. Tentokrát jsem mu řekl, aby se uvolnil a zavřel oči... a aby je neotvíral, dokud mu neřeknu. Pak jsem zvedl obě ruce asi třicet centimetrů nad jeho tělo, a zatímco jsem se pomalu přibližoval směrem k jeho hlavě, vnímal jsem různé, stále ještě neznámé pocity. Když jsem se dostal až k hlavě, otočil jsem dlaně dovnitř. Nad každým spánkem jsem držel jednu ruku a pozoroval, jak se mu velkou rychlostí pohybují oči z jedné strany na druhou. Intenzita a rychlost pohybu očí naznačovaly, že Gary nespí.

Instinktivně jsem přesunul ruce k jeho nohám. Když jsem držel dlaně nad jeho chodidla, měl jsem pocit, jako by mé dlaně podpírala jakási neviditelná konstrukce. Ačkoli Gary ležel na zádech, pravou nohu měl stále zkroucenou dovnitř. Pozoroval jsem jeho chodidla a neměl jsem nejmenší tušení, co uvidím. Najednou obě chodidla obživla. Jako by se každé stalo samostatnou živou entitou, nezávislou jedna na druhé – a nezávislou na Garym. S úžasem jsem

sledoval pohyb jeho chodidel. Zdálo se mi, že každé chodidlo má své vlastní vědomí.

Najednou se pravé chodidlo začalo pohybovat nahoru a dolů, jako by Gary „šlapal“ na plynový pedál v autě. K tomuto pohybu se brzy přidal další pohyb – jakýsi kruhový pohyb, jenž přesunul pravé chodidlo z původní pozice, v níž spočívalo na levém chodidle. Prsty na pravém chodidle se narovnal a směřovaly ke stropu, stejně jako prsty na levém chodidle. Se zatajeným dechem jsem pozoroval, jak se Garyho oči pohybují jako zrychlený metronom. Pak se jeho stále pumpující chodidlo opět otočilo do původní polohy. A tak se to opakovalo. Ven. Dovnitř. Ven. Dovnitř. Nakonec se pohyb zastavil. Chvilí jsem čekal. A čekal. A čekal. Nic víc se nedělo.

Obešel jsem stůl a zastavil se na pravé straně Garyho těla. Ačkoli se pacientů obvykle nedotýkám, tentokrát jsem položil, obě ruce na Garyho pravý bok. Znovu jsem se podíval na jeho chodidla. Pravé chodidlo se opět začalo pohybovat. Ven. Dovnitř. Ven. Dovnitř. Ven.

Chvilí jsem čekal. A čekal. Ale nic víc se nedělo.

Sundal jsem ruce z Garyho boku a velmi jemně mu položil dva prsty na hrud'. „Gary? Myslím, že jsme skončili,“ řekl jsem.

Garyho oči se stále ještě pohybovaly ze strany na stranu, ale bylo zřejmé, že se je snaží otevřít. Když se mu to asi za třicet vteřin podařilo, vypadal poněkud omámeně. „Moje chodidlo se pohybovalo,“ řekl mi, jako bych to byl neviděl. „Cítil jsem to, ale nemohl jsem ten pohyb zastavit. Měl jsem celé tělo rozpálené a cítil jsem, jak mi do pravého lýtka proudí jakási energie. A pak... možná vám to bude připadat šílené, ale měl jsem pocit, jako by mi jakési neviditelné ruce otáčely chodidlo, ale vlastně to žádné ruce nebyly.“

„Teď se můžete postavit,“ řekl jsem a snažil se skrýt své překvapení. Gary se postavil – poprvé za svých šestadvacet let stál pevně na obou nohách.

Pozoroval jsem ho s vděčným úžasem: Stál přede mnou se vzpřímenou páteří a boky měl v jedné rovině. V jeho tváři bylo vidět pochopení toho, co se právě stalo. Když udělal několik zkusmých

kroků, viděl jsem, že stále ještě mírně pokulhává, ale to se nedalo srovnat s jeho dřívější chůzí.

Gary odešel z mé ordinace s širokým úsměvem ve tváři. Ještě chvíli jsem se za ním díval, jak odchází půvabným krokem dolů po schodišti.

Ukazatele

Toho dne stoupla energie na vyšší úroveň. Proč? To jsem nevěděl. Od té doby prostě stoupala na vyšší úroveň, někdy každý týden, jindy každých několik dní a někdy několikrát za den. Už tehdy jsem věděl, že i když energie přichází *skrze* mě, já ji nevytvářím a dokonce ani neřídím. Dělal to někdo jiný, někdo mnohem mocnější než já. Ačkoli jsem v té době hodně četl, nic z toho, co se dělo, neodpovídalo žádnému „energetickému léčení“, o nichž jsem se dověděl z knih. Bylo to něco víc než „energie“. Obsahovalo to život a inteligenci, nejen různé „techniky“, kterých jsou plné knihovny a časopisy Nového věku. Tohle bylo něco jiného. Bylo to něco reálného.

To, co se tehdy stalo s Garym, změnilo nejen *jeho* život, ale brzy to mělo změnit také můj život. Gary nebyl jediný pacient, kterého jsem léčil tímto způsobem – pohybem svých rukou nad jeho tělem. To jsem dělal už přes rok i s jinými pacienty. A Gary také nebyl jediný pacient, který se tak pozoruhodně uzdravil. Představoval však extrémní případ – přišel do mé ordinace s velice vážnou tělesnou vadou a odešel s tak zjevnými a překvapujícími výsledky. Dvacet nejlepších lékařů v celé zemi nebylo schopno napravit – nebo aspoň trochu zlepšit – Garyho chůzi a držení těla – a teď byla tato anomálie prakticky pryč. Během několika minut.

Znovu jsem přemýšlel, proč se tato energie rozhodla projevit se *skrze* mě. Kdybych hledal vhodného člověka, kterého bych chtěl obdarit jedním z nejvzácnějších darů ve vesmíru, nejsem si jistý, zda bych ukázal prstem *skrze* davy lidí a řekl: „On! To je on. Dejte ten dar jemu.“

Možná se to nestalo přesně tímto způsobem, ale tak mi to připadalo.

Je jisté, že jsem nestrávil život meditací a požíváním hlíny na vrcholu nějaké hory v Tibetu. Dvanáct let jsem budoval svou chiropraktickou praxi, měl jsem tři domy, luxusní automobil, dva psy a dvě kočky. Byl jsem člověk, který se občas až příliš oddával různým potěšením, sledoval televizi víc než dvanáctiletý puberták a myslel si, že dělá všechno, co má dělat. Samozřejmě jsem měl své problémy – ty ve skutečnosti vyvrcholily krátce před tím, než se začaly dít všechny tyto bizarní události – ale vcelku se můj život odehrával podle plánu.

Ale *čí* to byl plán? To byla otázka, kterou jsem si teď musel položit. Neboť když jsem se díval zpátky, viděl jsem určité ukazatele podél cesty svého života – různé podivné události a shody okolností, které naznačovaly, že jsem vlastně nikdy nešel cestou, kterou jsem si sám vybral.

Co bylo prvním ukazatelem? Kdy se mi poprvé stalo něco neobyčejného? Kdybyste se zeptali mé matky, řekla by vám, že „neobyčejný“ byl už můj porod. Samozřejmě že všechny matky považují svůj první porod za jedinečný a neobyčejný. Ale v mém případě to bylo jiné. Některé ženy prožívají mnohadenní porodní bolesti. Jiné porodí v lese nebo na zadním sedadle taxíku. A moje matka? Ta umřela na operačním stole během mého porodu.

Nicméně smrt ji nedělala starosti. Starosti jí dělalo spíš to, že se musela vrátit do života.

2.

LEKCE ZE ŽIVOTA PO SMRTI

*„Všechno, co se děje na tomto světě i mimo něj,
má svůj logický důvod – a má to dokonalý smysl.
Jednoho dne pochopíš velkolepý cíl Božího plánu.“*

Lois Pearlová

Nemocnice

Kdy se to dítě už narodí? úpěla matka. Lois Pearlová, moje matka, ležela v nemocnici a dělala dechová cvičení a tlačila a tlačila..., ale nic se nedělo. Žádné dítě. Jenom bolest, samá bolest. Lékařka se u matky občas zastavovala na cestě k porodům dalších dětí. Matka se snažila nekřičet, protože nechtěla dělat scény. Koneckonců byla v nemocnici. Všude kolem byli nemocní lidé.

Když opět přišla lékařka, moje matka se na ni podívala prosebným pohledem a se slzami v očích se zeptala: „Skončí to vůbec někdy?“

Lékařka jí položila ruku na břicho, aby se přesvědčila, zda jsem dostatečně „klesl“, abych už mohl přijít na svět. Z jejího výrazu bylo jasné, že si není naprosto jistá. Vzhledem k matčiným bolestem se však otočila k sestře a váhavě řekla: „Odvezte ji na sál.“

Matka byla odvezena do porodního sálu. Zatímco jí lékařka tlačila na břicho, matka náhle uslyšela něčí hlasitý výkřik. *Bože, pomyslela si, ta ženská ze sebe dělá blupáka!* Pak si uvědomila, že je v sále jen ona a zdravotní sestry – což znamenalo, že křik musel vyjít od ní. Takže nakonec přece jen udělala scénu. Bylo jí to velice nepříjemné.

„Kdy to už skončí?“

Lékařka se na ni povzbudivě podívala a dala jí čichnout éteru. Bylo to jako náplast na amputovanou končetinu.

„Ztrácíme ji...“

Matka stěží slyšela lékařčin hlas v rachotu motorů – ohromných motorů, jaké najdete v továrně, ne v nemocnici. Motory nebyly zpočátku tak hlasité. Zvuk, doprovázený palčivým pocitem, začal v matčiných chodidlech. Pak začal stoupat do těla, jako by se motory pohybovaly vzhůru. Zvuk byl stále hlasitější a hlasitější. Otupoval citění v jedné části těla za druhou a nechával za sebou jen celkovou otupělost.

Porodní bolesti pokračovaly s nesnesitelnou intenzitou.

Matka věděla, že na tu bolest nezapomene do konce života. Její lékařka – praktická žena – byla toho názoru, že by ženy měly porodní bolesti plně prožít. To znamenalo žádná analgetika. Dokonce ani během porodu, pokud nepočítáte trochu éteru.

Zdravotní personál byl klidný. Porodním sálem se rozléhal hromový hluk, ale nikdo si toho nevšímal. *Jak je to možné*, říkala si matka.

Takže motory a otupělost, kterou za sebou nechával jejich hukot, měly být úlevou. Když motory hučely kolem matčiny pánve a blížily se k jejímu pasu, matka si uvědomila, co se stane, až se dostanou k srdci.

„Ztrácíme ji...“

Ne! Matku naplnil pocit rezistence. Vzдор veškeré bolesti nechtěla umřít – představovala si, jak ji oplakávají její blízcí. Ale ať se bránila sebevíc, hluk motorů neustával. Postupoval vzhůru a otupoval jednu část jejího těla za druhou, jako by vymazával její

existenci. Matka motory nemohla zastavit. Jakmile si to uvědomila, stalo se něco podivného. Ačkoli ještě nechtěla umřít, náhle jí naplnil hluboký klid.

„Ztrácíme ji...!“

Motory se dostaly k matčině prsní kosti. Jejich rachot jí naplnil hlavu.

A matka začala *stoupat...*

Cesta

To, co stoupalo vzhůru, nebylo její *tělo*. Bylo to něco, co považovala za svou *duši*. Stoupala vzhůru, jako by ji něco přitahovalo. Nedívala se zpátky. Přestala si uvědomovat své fyzické okolí. Věděla, že už opustila porodní sál i motory. Stoupala stále vzhůru. A bylo naprosto lhostejné, že nevěděla nic o „duchovních“ záležitostech ani o posmrtném životě. K tomu, abyste si uvědomili, že vaše esence opouští vaše tělo, nepotřebujete žádné duchovní vzdělání. Existuje jen jediné vysvětlení.

Ačkoli matka věděla, že opouští všechno známé, *vůbec jí to nevadilo*. Zpočátku ji to překvapilo, ale jakmile se přestala bránit, její cesta začala. Nejdřív ze všeho si uvědomila hluboký klid a nepřítomnost světských povinností. Už žádné trapné detaily každodenního života, žádné úkoly a žádná očekávání. *Žádný strach z neznáma*. Všechny starosti se pomalu rozpouštěly... a matce se ulevilo. Jaká *úžasná* úleva. Zatímco každodenní starosti odcházely, matka si uvědomila, že se *vznáší*. Cítila se tak lehká, že začala stoupat ještě výš. A tak začala její cesta vzhůru.

Matka stoupala řadou různých úrovní – nevzpomíná si na onen „tunel“, o kterém hovoří někteří lidé s podobnou zkušeností. Pamatuje si však, že cestou potkala „druhé“. Tito druzí byli víc než „lidé“. Byli to „duchové“ či „duše“ lidí, jejichž čas na Zemi vypršel. Tyto „duše“ s ní hovořily, ačkoli toto slovo není přesné. Jejich komunikace nebyla verbální, byl to spíš přenos myšlenek, ale nebylo

pochyb o tom, co bylo přenášeno. Neexistovaly nejmenší pochybnosti.

Matka zjistila, že verbální jazyk je spíš *překážkou* než *prostředkem* komunikace. Jazyk je jednou z mnoha překážek, které musíme zvládnout jako součást učebního procesu na Zemi. Je součástí toho, co nás udržuje ve sféře našeho omezeného porozumění, ve které musíme fungovat, abychom zvládli ostatní lekce.

Duše – „jádro“ člověka – je to jediné, co přežívá. Duše je to jediné, na čem záleží. Duše vyjadřují svou povahu jasně. Nebyly tam žádné tváře a žádná těla, a přece matka jasně viděla, kdo je čím. Fyzická fasáda není součástí duše. Je pouhou vzpomínkou na roli, kterou duše hrála v životě blízkých lidí. Toto svědectví pravdy jejich bývalé fyzické existence je to jediné, co zůstává tady na Zemi. Jejich skutečná esence překračuje hranice fyzické úrovně.

Matka si uvědomila, jak nedůležitý je náš vzhled a naše fyzické manýry a jak mělké je naše lpění na jejich hodnotě. Přestala posuzovat lidi podle zjevu – včetně rasy a barvy pleti – nebo podle úrovně vzdělání. To byla lekce, kterou se na té úrovni musela naučit. Ačkoli tuto lekci znala už *tady*, poznání získané *tam* bylo mnohem složitější a širší.

Bylo nemožné posoudit běh času. Matka věděla, že tam byla dostatečně dlouho, aby prošla všemi úrovněmi. Uvědomovala si také, že ji každá úroveň naučila jinou lekci.

První úroveň byla úroveň duší, které ještě nejsou připraveny odejít. Tyto duše mají potíže opustit známé prostředí. Obvykle mají pocit, že musejí dokončit nějakou nevyřešenou záležitost. Některé mají na Zemi nemocné příbuzné, o které se staraly (a teď je nechtějí opustit), takže čekají na první úrovni, dokud nejsou schopné oprostít se od pozemských pout. Nebo umřely náhlou či násilnou smrtí, která jim neposkytla dostatek času, aby si uvědomily, že umřely. V každém případě cítí pevné svazky s živými lidmi a nejsou ochotny odejít. Dokud si neuvědomí, že na pozemské úrovni už nemohou fungovat a že do této sféry už nepatří, zůstanou na první vyšší úrovni – která je nejbliž jejich bývalému životu.

Vzpomínky mé matky na druhou úroveň jsou poněkud nejasné, kdežto její vzpomínky na třetí úroveň jsou velice živé.

Když vstoupila na třetí úroveň, měla velice temný pocit. Byla velice smutná, když zjistila, že to je úroveň lidí, kteří si vzali život. Jejich duše byly teď v limbu. Zdálo se, že jsou izolované; nepohybovaly se ani vzhůru, ani dolů, jejich existence byla bezcílná. Bude jim někdy dovoleno postoupit na vyšší úroveň, aby mohly dokončit svou lekci a pokračovat ve vývoji? Matka nemohla pochopit, že by tomu tak nebylo. Možná jim to jen trvalo déle, ale to byla pouhá spekulace. Matka si tím nebyla jistá. Ať už tomu bylo jakkoli, tyto duše nebyly v klidu – takže život na této úrovni byl velice nepříjemný, a to nejen pro duše, které tam žily, ale i pro duše, které tudy jen procházely. Lekce z této úrovně byla nezapomenutelná a jasná: *Násilné ukončení vlastního života narušuje boží plán.*

Další lekce

Matka se naučila mnoho dalších lekcí. Pochopila marnost truchlení pro lidi, kteří umřeli. Jestliže duše mrtvých něčeho litovaly, pak to byla bolest blízkých lidí, jež opustily. Duše si přejí, abychom se z jejich odchodu ze země radovali, neboť člověk se po smrti dostane tam, kde chce být. Obvykle truchlíme proto, že se nám stýská po člověku, který umřel. Jeho existence, ať už příjemná nebo nepříjemná, byla součástí našeho učebního procesu. S jeho smrtí ztrácíme „zdroj“ své lekce. Matka si uvědomila, že běh času – od chvíle, kdy opouštíme nebe a přicházíme na svět, až do chvíle, kdy se do nebe vracíme – je pouhým okamžikem v našem věčném vědomí a že všichni budeme brzy spolu. Pak si uvědomíme, že tak to bylo předurčeno.

Matka také pochopila, že ať už se lidem na Zemi dějí zdánlivě hrozné a nespravedlivé věci, *nikdy za to nemůže Bůh*. Když jsou zabíjeni nevinné děti, když umírají dobří lidé po dlouhé nemoci, když je někdo zmrzačen, *není to nič vina*. Tohle jsou *naše* lekce,

kteří se musíme naučit – jsou součástí *našeho* božího plánu a my jsme s nimi souhlasili. Jsou to lekce nutné pro náš vývoj – jak pro dárce, tak pro příjemce.

Tyto události jsou pod kontrolou jedince, který je prožívá. Jakmile to matka pochopila, uvědomila si, jak je nevhodné ptát se, proč bůh dovolí, aby se takové věci děly, nebo dokonce zpochybňovat Boží existenci. Matka pochopila, že existuje dokonale logické vysvětlení všeho. Bylo to tak dokonalé, že byla překvapena, že to nechápala už dávno. A jelikož viděla celou realitu, uvědomila si, že všechno – *naprosto všechno* – je takové, jaké to má být.

Uvědomila si, že válka je jen přechodný stav barbarství – nesmyslný a nevhodný způsob řešení rozdílných názorů – a že v budoucnosti přestane existovat. Lidský návyk řešit neshody válkou připadá těmto duším nejen primitivní, ale také směšný – mladí muži odcházejí do válek, aby bojovali za starce, kteří touží po nových územích. Jednoho dne se lidstvo zamyslí nad touto myšlenkou a zeptá se *Proč?* Až bude na světě dostatek vyspělých duší s velkou inteligencí řešit problémy, veškeré války skončí.

Matka dokonce zjistila, proč jsou na vyšších úrovních přijímáni i lidé, kteří v životě spáchali „strašné“ činy. Jejich činy jsou lekce-mi, z nichž se tito lidé mají poučit a stát se dokonalejšími bytostmi. Musejí se vyvíjet na základě svých rozhodnutí. Tito lidé se znovu a znovu vrací na Zem, dokud nedosáhnou poznání vycházejícího z dlouhodobých důsledků svého chování. Procházejí cyklem zrození a znovuzrození tak dlouho, dokud se nevyvinou. Teprve pak se mohou vrátit Domů.

Když se matka naučila všechny lekce, vystoupila na nejvyšší úroveň. Tam přestala stoupat vzhůru a začala klouzat dopředu, jako by byla přitahována jakousi silou. Kolem ní vířily nádherné barvy a obrazce. Připomínaly krajiny, ale... nebyla tam žádná země. Matka si uvědomila, že jsou to květiny a stromy, ačkoli byly úplně jiné než rostliny na Zemi. Tyto jedinečné a nepopsatelné barvy a formy ji naplnily úžasem.

Matka si začala uvědomovat, že letí nad jakousi silnicí, po jejíchž stranách byly známé duše – přátelé, příbuzní a další lidé, které znala z mnoha životů. Tyto duše ji přišly přivítat a oznámit jí, že všechno je v pořádku. Matku naplnil nepopsatelný pocit klidu a blaženosti.

Na konci silnice uviděla světlo. Bylo jasné jako slunce, takže měla strach, že ji oslepí. Jeho oslnivá krása ji však přitahovala. Nemohla z něj spustit oči. S překvapením si uvědomila, že její oči necítí žádnou bolest, i když se ke světlu přiblížila. Nádherná zář světla jí připadala jaksi povědomá – a uklidňující. Když ji světlo úplně obklopilo, uvědomila si, že to je mnohem víc než světlo: Bylo to jádro Nejvyšší Bytosti. Matka dosáhla úrovně vševědoucího, všestravujícího a všemilujícího Světla. V tu chvíli věděla, že se vrátila Domů. Věděla, že tam patří. Odtud přišla.

Světlo s ní začalo mlčky komunikovat. Několika myšlenkami beze slov jí sdělilo informace, které by naplnily mnoho knih. Promítlo jí její život – *tento* život – v obrazech. Bylo to nádherné; jasně viděla všechno, co kdy udělala nebo řekla. Cítila bolest i radost, kterou dala druhým. Skrze tento proces dostávala své lekce – *bez jakéhokoli soudu*. Věděla, že to byl dobrý život.

Po chvíli jí bylo řečeno, že se musí vrátit. Ale ona se vrátit *nechtěla*. Bylo to zvláštní, ačkoli se předtím bránila smrti, teď se nechtěla vrátit. Byla nádherně klidná – ukrytá v novém prostředí, s novým porozuměním a starými přáteli. Chtěla tam zůstat navždy. Jak mohl někdo očekávat, že odejde?

Jako odpověď na její mlčenlivé prosby jí bylo řečeno, že ještě neskončila svou práci na Zemi: musela se vrátit, aby vychovala své dítě. Bylo jí řečeno, že se sem dostala proto, aby získala potřebné vědomosti, jak to udělat!

Náhle pocítila, že je přitahována ze středu Světla zpátky na cestu, kterou sem přišla. Uvědomila si, že se vrací do svého života na Zemi. Když opouštěla známé zvuky, barvy, formy a samotné Světlo, cítila hluboký smutek.

Jak se vzdalovala Světlu, její nové poznání se začalo vytrácet. Uvědomila si, že byla *naprogramována* tak, aby zapomněla. *Neměla*

si nic pamatovat. Snažila se zapamatovat si alespoň něco, neboť věděla, že to není sen. Snažila se zachovat si zbytky vzpomínek a zážitků a cítila strašnou ztrátu. Přesto však cítila hluboký vnitřní klid, který jí dávalo vědomí, že až přijde čas vrátit se Domů, bude přijata s láskou. Věděla, že tohle nezapomene. Přestala se bát smrti.

V tu chvíli uslyšela vzdálené hučení motorů. Tentokrát začalo na temeni hlavy a pomalu klesalo dolů. Za zvukem motorů začala slyšet hlasy – lidské hlasy – a pak tlukot svého srdce.

Uvědomila si, že už necítí skoro žádnou bolest.

Motory se pohybovaly dolů, dolů, dolů... intenzita zvuku postupně slábla. Nakonec zůstal jen palčivý pocit v chodidlech. A pak zmizel i ten. Bylo po všem. Vrátila se do sféry, kterou lidé považují za „reálný“ svět.

Nad ní se skláněla velice spokojená lékařka. „Blahopřeji vám, Lois,“ řekla, „narodil se vám krásný chlapeček.“

Smysl toho všeho

Ještě mě matce neukázali. Nejdřív mě museli umýt, zvážit a spočítat mi prsty. Když matku odváželi z porodního sálu, byla zdrcená novými zážitky. Intuitivně si uvědomovala, že už zapomněla hodně z toho, co ještě před chvílí věděla: proč je nebe modré, proč je tráva zelená, proč je Země kulatá a jak bylo všechno stvořeno. S naprostou jistotou však věděla, že existuje Nejvyšší Bytost. Existuje Bůh.

Naprosto jasně si pamatovala tohle: *„Všichni jsme tu proto, abychom se naučili lekce, které z nás činí dokonalejší duše. Než postoupíme na vyšší úroveň, musíme prožít svůj předurčený život na této úrovni. Proto jsou někteří lidé staré duše, zatímco jiní jsou mladé duše.“*

Spoustu těchto informací můžete dnes najít v metafyzických knihách, ale v té době to bylo nemožné. V knihkupectvích se neprodávaly knihy Nového věku a tyto lekce nebyly součástí naší ná-

boženské tradice. Matčini přátelé nemluví o těchto věcech a ona nešla do nemocnice hledat osvícení – chtěla jen dostat z těla velice neochotný zárodek, než zešílí bolestí!

Není však pochyb o tom, že se změnila. Sama to cítila – a také věděla, že část té změny je důsledkem toho, že musela zapomenout spoustu věcí. Celý život byla perfekcionistkou. Když teď chtěla vyjádřit principy, které se naučila, brzy zjistila, že většinu z nich zapomněla. Jak můžete dělat něco, co jste zapomněli?

Proto se rozhodla, že už nebude tak přísná na sebe ani na druhé. Možná začne ignorovat trochu prachu v bytě, na dovolenou si už nebude brát lysol, aby před každým použitím utírala toaletní mísu v hotelu, a začne přijímat věci takové, jaké jsou.

Když matku odváželi z porodního sálu, na chodbě čekal můj otec. Matka mu pošeptala: „Až budeme v mém pokoji, řeknu ti něco, co jsem měla zapomenout.“

Když byli v pokoji sami, matka mu pošeptala: „Nikomu neříkej, co ti teď řeknu, Sonny. Lidé by si mysleli, že jsem se zbláznila.“

„Nikomus nic neřeknu.“

Matka mu pak vyprávěla všechno, co si ještě pamatovala. Snažila se zachránit těch pár zrníček písku, která jí zůstala na prstech. Otec pozorně naslouchal a matka si byla jistá, že nepochybuje o jediném jejím slově. Otec věděl, že by si něco tak šíleného nemohla vymyslet.

Když domluvila, byla vyčerpaná a chtělo se jí spát. Řekla otci, aby šel domů a všechno si zapsal. Tyto informace byly příliš cenné na to, aby upadly v zapomnění. Otec souhlasil.

Když se následujícího dne probudila, uviděla ženu na vedlejší posteli. Okamžitě ji napadlo, jak je ošklivá. Pak si však řekla: „Tak moment. Včera jsem pochopila, že na zjevu nezáleží.“

„Celou noc jste něco říkala,“ řekla žena.

„Opravdu?“

„Recitovala jste biblické verše.“

„A které?“

„To nevím. Mluvila jste cizími jazyky.“

Cizími jazyky? Matka žádný cizí jazyk neznala. A pokud šlo o biblické verše, nemohla recitovat nic jiného než tříadvacátý žalm – a to jen v angličtině.

Matka si opět lehla. Tolik otázek. Jestliže předtím pochybovala o tom, co se jí stalo, teď neměla žádné pochybnosti. V porodním sále se stalo něco velice neobvyklého. Matka věděla, že to nebyl sen. Sny nemohou člověka tak hluboce změnit. Jak byste mohli usnout a bát se smrti a pak se probudit beze strachu – a jak byste mohli vědět, že se smrti už nikdy bát nebudete?

Matka chtěla své zážitky prozkoumat hlouběji. Především chtěla zjistit, co se dělo s jejím tělem v porodním sále, zatímco její vědomí komunikovalo s bytostmi ryzího světla.

Brzy však zjistila, že to nebude tak snadné.

Když se zeptala lékařky, zda se v porodním sále nestalo něco „zvláštního“, lékařka jí odpověděla: „Ne, byl to zcela normální porod.“ Jediná komplikace nastala, když lékařka musela použít kleště, aby dostala dítě do normální pozice – což je naprosto běžné.

Kód mlčení

Normální porod?

To nemohla být pravda. Výraz „normální porod“ odporoval prohlášení „Ztrácíme ji“.

Pak se matka vyptávala zdravotních sester, ale žádná si nepamatovala, že by matka mluvila cizím jazykem, a nikdo si nebyl vědom žádného problému.

„Všechno proběhlo naprosto normálně,“ odpovídaly sestry.

Kdyby se porodu účastnili jen lékaři a promované sestry, matka by se nic víc nedověděla. Matka si však vzpomněla, že v sále byla také jedna pomocná sestra. Pomocné sestry pracují v zákopech. Dělají svou práci klidně, efektivně a bez zbytečných fanfár. Často jsou přehlíženy a jejich práce je téměř vždy nedocenená. *Pomocné sestry nemají důvod tajit pravdu, když nastanou nějaké problémy.*

Matka jí tedy řekla: „Vím, že se mi na tom porodním sále něco stalo.“

Po dlouhé pouze sestra odpověděla: „Nemohu o tom mluvit, ale mohu vám říci, že... jste měla štěstí.“

Ztrácíme ji?

Měla jste štěstí?

To stačilo, aby se matka ujistila o tom, co už věděla: V porodním sále se stalo něco zvláštního, něco, co šlo za hranice obvyklého porodu bez použití anestetik. Lékaři ji *opravdu* ztratili. Matka umřela – a pak se vrátila. To, co se jí stalo, přestala považovat za zážitek na prahu smrti, neboť si uvědomila, že to byla spíš zkušenost ze života po smrti. Matka nebyla na prahu smrti. Matka *umřela*. A jako všichni, kteří umřeli a pak se vrátili, i ona se změnila. Matka teď chápala, že cokoli se jí v životě stane, ať je to „dobré“ nebo „špatné“, je přesně to, co duše potřebuje ke svému vývoji. „Vracíte se zpátky... dokud se nenaučíte žít.“ To je součástí evoluce.

Tato lekce přišla v pravý čas. Matka mě právě přivedla na svět a v jejích očích jsem přišel ze sféry neobyčejného.

Bylo to obvyklé mateřské přehánění? Možná, ale matka tvrdí, že už den po mém narození viděla známky toho, že jsem neobyčejný. Když ke mně poprvé přišla s láhví mléka, byl jsem vzhůru a ležel na břiše. „Ahoj, malý cizince,“ pozdravila mě. „Ty a já proti celému světu. Ty a já.“

Jakmile jsem ji slyšel, zvedl jsem se na rukou a pak jsem pomalu otočil hlavu doleva a pak pomalu doprava, jako bych zkoumal své okolí. Matka mě ohromeně pozorovala. Je to vůbec možné? Vždycky si myslela, že nemluvnata mají na něco takového příliš slabé krční svaly.

Matka začala pokládat láhev na stůl, ale najednou se zarazila. Kdo ví, jaké bakterie mohly být na desce stolu. Představovala si, jak se hrnou do láhve a znečišťují mléko. Ale nedověděla se den předtím, že je lepší ignorovat některé malicherné obsese, jimiž v minulosti trpěla – a že všechno má svůj důvod?

Udělala tedy kompromis. Rozprostřela na stůl ubrousek a láhev postavila na něj. Pak mě zvedla do náruče a okamžitě se do mě zamilovala.

Když přišla lékařka, aby ji vyšetřila, matka jí řekla, jak jsem zvedl hlavu. „To není možné,“ odpověděla lékařka pevným hlasem. Pak odešla vyšetřit mě.

Za chvíli matka uslyšela lékařčin hlas z vedlejšího pokoje. „Pcha. To přece nemáš být schopen dělat...“

V tu chvíli si matka byla jistá, že se děje něco neobyčejného.

3.

DĚTINSKÉ VĚCI

„Děti říkají ty nejpodivnější věci.“

Art Linkletter

Jako dítě jsem se prý rychle učil, ale všechno mě brzy začalo nudit. Byl jsem vynalézavý a náladový, hloubavý a lehkomyšlný, milující a sobecký. Jako většina dětí, i já jsem si myslel, že se kolem mě točí celý vesmír. A proč ne? V mé mysli bylo jen velmi málo hranic mezi tím, co jsem si přál, a tím, co jsem očekával. Věřil jsem, že všechno musí být po mém. Všechno.

Včetně rodinného plánování.

Když mi byly dva roky, matka ucítila ve svém lůně záchvěvy nového života. Tyto vjemy přišly ve formě dvou nezávislých pohybů, takže byla přesvědčena, že bude mít dvojčata. Gynekologové jí říkali, že se mýlí, ačkoli její břicho rostlo... a rostlo... a rostlo. Matka byla vysoká a štíhlá žena. Zezadu jste viděli jen její výšku a štíhlou siluetu, ale když se otočila, viděli jste břicho, na které byste mohli položit podnos.

Rád jsem poslouchal zvuky uvnitř jejího břicha. Když jsem jí položil ucho na břicho, slyšel jsem uvnitř velkou aktivitu. To mě fascinovalo.

O několik měsíců později matka odešla do porodnice, ale tentokrát jí dali analgetika. Neslyšela žádné motory a nepodnikla žádnou odysseu.

„Tlačte“, říkali jí lékaři skrze mlhu, která se dala krájet. Matka to udělala a potom usnula. Za chvíli ji probudili. „Blahopřejeme vám, máte krásnou holčičku.“ Šťastná (a omámená analgetiky), matka přikývla a opět usnula. Za několik minut ji znovu probudili. „Tlačte.“

Dobře, pomyslela si, věděla jsem, že to přijde. A tak znovu tlačila.

Když se probudila, lékaři jí opět blahopřáli: „Máte krásného chlapečka.“ Matka si uvědomila, že to má za sebou, a okamžitě usnula hlubokým spánkem.

Brzy ji však opět probudili. „Tlačte.“

„Snad ne další!“

Všichni se smáli. „Ne, teď se musíte zbavit placenty.“

Když matka přivezla dvojčata domů, byla překvapena, že se její prvorozený syn netvářil příliš spokojeně.

„Co ti je?“ zeptala se mě.

„Já je nechtěl,“ odpověděl jsem.

„Říkal jsi, že je chceš.“

„Ne, já je nechtěl.“

„Říkal jsi, že chceš bratříčka a sestřičku.“

S rozkročenýma nohama a pěstí v bok jsem se podíval matce do očí. „Řekl jsem, že chci bratříčka nebo sestřičku. *Nebo sestřičku!* Tak jedno dítě vrať.“

V té chvíli jsem si ještě neuměl představit, jak obtížně si budu zvykat na to, že budu se sourozenci sdílet prostor, který byl dosud výhradně můj. Mnoho let to pro mě byl vážný problém (chcete-li, lekce pro můj vývoj).

Otevřete dveře

Problém s předčasně vyspělými dětmi spočívá v tom, že někdy se takové děti chovají roztomile a jindy ne. Už od raného věku jsem měl problémy s podřizováním se autoritě a ještě větší problémy se zvládnutím nudy. Byla to velice výbušná kombinace. Jestliže

existovala nějaká škvíra, o které jsem věděl, že ji nesmím zkoumat, určitě jsem to dělal. Jestliže bylo něco, co jsem nesměl dělat, pravděpodobně jsem to dělal. Abych se nějak zabavil, stal jsem se vynalézavým, jak říkala moje matka. Vymýšlel jsem si různé „triky“ a vysvětlení. Oddat se spánku byl pro mě jen způsob, jak omládnout. Ale i přesto jsem měl strach, že během spánku něco zmeškám.

Uvedu jeden ze svých triků. Krátce poté, co byli moji sourozenci převezeni z porodnice domů, přišla k nám naše babička Nana, aby nás hlídala. To poskytlo matce potřebný čas na odpočinek. Bratříček a sestřička leželi ve svých postýlkách a já se díval na televizi. Na plotně se vařila voda ve třech velkých hliníkových hrncích; jeden byl plný plenek, v druhých dvou se hřálo mléko. Ve sklepě se právě usušilo vyprané prádlo. Pracovitá, praktická a rychlá Nana odešla pro prádlo. Snažila se pospíchat, protože věděla, že není rozumné nechávat mě dlouho samotného. S náručí plnou suchého a pečlivě složeného prádla se vracela po schodech nahoru. Najednou si všimla, že se dveře do sklepa začínají zavírat. Rozběhla se k nim, ale dveře se zabouchly, než k nim doběhla. Zámek zapadl.

Nana uvolnila jednu ruku zpod hromady prádla a zkoušela stisknout kliku. Dveře byly zamčené. „Ericu, otevři,“ řekla mi sladkým hlasem.

Ještě sladším hlasem jsem odpověděl: „Ehm-ehm.“

„Otevři ty dveře.“

„Ehm-ehm.“

Nana věděla, že by se mnou přísným hlasem nic nesvedla. Ale nemohla si dovolit nechat se přelstít dítětem, ať už sebevyspělejším – zvláště když měla v jednom pokoji tři hrnce s vařící vodou a v druhém dvě nemluvnata. Zkusila tedy jiný postup. „Vsadím se, že nedosáhneš na kliku,“ hrála na mou paličatost.

„Dosáhnu,“ odpověděl jsem.

„Vsadím se, že ne.“

Chvíli bylo ticho.

Nana se začala potit. Téměř slyšela zvuk mého mozku pracujícího na plné obrátky. Ale nakonec, jak doufala, jsem jí musel dokázat, že na kliku dosáhnu. Trochu jsem ji stiskl. Nana slyšela cvaknutí.

„Vsadím se, že neumíš odemknout,“ řekla.

„Umím,“ odpověděl jsem.

„Vsadím se, že neumíš,“ opakovala sladce.

Opět nastalo ticho. Prádlo v jejích rukou bylo stále těžší. Nana čekala na tiché cvaknutí. Věděla, že musí být rychlá, ale nechtěla dveře otevřít příliš prudce, aby mě neporanila.

Já nemohl odolat.

Cvak.

Nana okamžitě strčila do dveří. Dveře se otevřely mnohem rychleji, než očekávala. Teplé, pečlivě složené prádlo se rozlétko po podlaze. Já nestačil uskočit a byl jsem sražen na zem. Seděl jsem tam a plakal.

Nana běžela vypnout sporák a pak se ke mně vrátila, aby mě uklidnila.

Bylo mi teprve dva a půl roku a Nana věděla, že má svou kariéru pečovatelky zajištěnou.

V mracích

Nana byla matka mé matky a „Bubba“ byla matka mého otce. Bubba byla vřelá, silná, starosvětská babička, která nám dávala mlaskavé polibky evropského typu. Byla plná života, měla nevyčerpatelnou energii a smysl pro košilatý humor, čímž často přiváděla do rozpaků některé „konzervativnější“ příbuzné. Při svátečních obědech si mě vždycky posadila vedle sebe; a když jsme ji navštěvovali a zůstávali u ní přes noc, ráno mě brala na zahradu, kde jsme trhali jahody a další ovoce, a pak připravila ohromnou snídani. Pak mě nosila v jedné ruce jako pírko a přitom zametala, uklízela nebo telefonovala. Všechn ten pohyb se

mi moc líbil, miloval jsem to cestování prostorem bez použití vlastních nohou. Víc a rychleji, to jsem chtěl. Jak já jsem ji miloval.

Jednoho lednového dne odešla do nemocnice a už se nevrátila.

Když ležela v nemocniční posteli, ucítila náhlou bolest na hrudi, natáhla ruku po zvonku, aby zavolala sestru – ale zvonek už nestiskla.

Moji rodiče mi teď museli vysvětlit její náhlý odchod z mého života.

„Bubba šla spát,“ řekli mi. „A už se neprobudí.“

Chvilí jsem o tom přemýšlel a pak jsem řekl: „Já ji probudím. Když jí dáte do úst tři aspiriny a já jí budu skákat po bříše, určitě se probudí.“

Tehdy jsem viděl otce plakat.

Pohřeb se konal krátce potom. Mně nebylo dovoleno zúčastnit se. Rodiče si mysleli, že bych byl zbytečně traumatizován, kdybych viděl babiččino mrtvé tělo. Bubba odešla a každý se s ní mohl rozloučit, jenom já ne.

V noci jsem na ni myslel. Někdy jsem tiše plakal. Stýskalo se mi po ní, a ačkoli jsem to tehdy nechápal, postrádal jsem nějaký *závěr*.

Přesto jsem věděl, že i když jsem se s ní nemohl rozloučit, Bubba na mě nezapomněla. Věděl jsem, kde je, a věděl jsem, že na mě dává pozor jako vždycky. Věděl jsem to, protože mi vždycky pomohla, když jsem to „potřeboval“ – jako například, když jsem si hrál venku s kamarády a začalo pršet. Všichni chtěli jít domů a hra by skončila, a tak jsem jim řekl: „Počkejte tady. Hned se vrátím.“ Zatímco se všichni krčili pod okapem verandy, běžel jsem na druhou stranu domu, kde mě nikdo neviděl. Tam jsem se podíval na oblohu a řekl: „Bubbo, zastav ten déšť.“

A déšť většinou přestal. Zdálo se, že mě Bubba neopustila.

Nepříjemnosti ve škole

Začal jsem chodit do mateřské školy. Od první chvíle, kdy jsem vešel do dveří, mě škola nudila k smrti. Většinu času jsem trávil sněním, ale nebyly to typické fantazie malého chlapce – který si hraje s míčem nebo bojuje proti příšerám. (Občas jsem zahnal ohromné tornádo... ale to snad dělá každý.) Mnohem častěji jsem si představoval, že jsem prorokem z Delfy. Nevěděl jsem, co to je, ale představoval jsem si, jak sedím v nějaké jeskyni a radím zástupům lidí, kteří přijeli z velké dálky, aby ode mě dostali radu.

Také jsem přemýšlel o činech, o nichž jsem *věděl*, že jsem jich schopen, například o tom, jak prostrčím ruce zdí. Byl jsem si jistý, že když se na tři dny zamknu ve své ložnici, přijdu na to, jak to udělat. Rodiče mi to však nedovolili. Pravděpodobně to sami zkoušeli, když byli malí, a zjistili, že to je ztráta času.

Jestliže se učitelům nelíbilo mé denní snění, moje nepozornost se jim líbila ještě míň. Často jsem ve třídě vyrušoval nebo jsem učitele ignoroval a uzavíral se do svého vlastního světa. Nebyl jsem ve škole ani rok a už jsem měl tolik malérů, že se moje matka jednoho dne rozplakala před ředitelem školy.

„Kdy už tohle skončí?“ vzlykala a nevědomky opakovala slova, která použila, když jsem se narodil.

„Až ho něco začne zajímat,“ odpověděl ředitel.

„A kdy to bude?“

„Může se to stát kdykoli.“ Ředitel se bezmocně zasmál a dodal: „Například můj syn neměl o nic zájem, dokud nevstoupil na univerzitu.“

Ne že bych neměl vůbec žádné zájmy; ale mé zájmy se neprojevovaly ve škole. Když mi dal dědeček krabici plnou starých, rozbitých hodinek, byl jsem fascinován. V té době (před digitální revolucí) byly hodinky složitým mysteriem maličkých součástí. Kdykoli se dědečkovi rozbily hodinky a hodinář je už nebyl

schopen spravit, dědeček je uložil do staré krabice od doutníků, kde už bylo mnoho dalších, jež potkal podobný osud. Jednoho dne mi přinesl tuto klenotnici rozbitých hodinek. Žádné z nich nefungovaly a všechny byly příliš velké, takže jsem je nemohl nosit na ruce, ale to mi nevadilo. Chtěl jsem si s nimi hrát. Natáhl jsem první a ony začaly tikat. Natáhl jsem druhé. Začaly tikat a pak se zastavily. Třetí nešly natáhnout, a tak jsem s nimi zatřásl. Pak jsem několik minut pevně svíral ty, které chvíli šly a pak se zastavily. Po několika minutách opět začaly tikat a už se nezastavily. Pak jsem vzal ty, s nimiž jsem zatřásl, a ony začaly fungovat. Brzy jsem začal „opravovat“ staré hodinky svých kamarádů.

Schopnost opravovat hodinky, aniž jsem je otevřel, však nepřipadala některým lidem tak důležitá jako schopnost vybarvovat obrázky nebo recitovat básničky z čítanky. Už ve třetí třídě byly moje akademické nedostatky považovány za tak závažné, že k nám přišla sociální pracovnice, aby zjistila, v jakém prostředí žiju a proč mám ve škole špatný prospěch. Když přišla, požádala jsem jí, aby mi vysvětlila pojem „nekonečna“. Okamžitě vyskočila ze židle a utekla z domu.

„O tom si promluvím s ředitelem,“ křičela na mě přes rameno.

Jestliže to opravdu udělala, nikdy mi neřekla, co se dověděla.

Tentokrát závěr

Měl jsem dobrý důvod přemýšlet o nekonečnu, protože v té době mě čekala další ztráta: umřel nám pes. Silkovi byly dva roky, když jsem se narodil, ale vždycky laskavě snášel mé dětské chování včetně mého zvyku držet se ho za spodní pysk, když jsem se učil chodit. Vždycky sebou škulbl bolestí, ale nikdy mě nekousl ani nezavrčel. Asi věděl, že jsem dítě a potřebuji jeho lásku a ochranu.

Rád jsem se dotýkal předmětů, které byly chladné, včetně Silkových uší. Když spal vedle mé postele, často jsem ho chytal dvěma prsty za ucho. Když se následkem mého stisku ucho zahřálo, chytil

jsem ho za druhé ucho a držel ho, dokud bylo chladné. Pak jsem ho opět chytil za první ucho. Když měl obě uši příliš teplé, pustil jsem ho ven, aby se ochladil. Přibližně za deset minut jsem uslyšel jeho štěkot – jeho signál –, že je připraven vrátit se dovnitř a pokračovat. Po dvou kompletních cyklech tohoto rituálu jsem usínal.

Když mi bylo deset let, Silkovi bylo dvanáct (což je v psím životě 84 let). Matka s otcem se dohodli, že až bude příliš starý a nemocný, dají ho utratit, aby zbytečně netrpěl.

Tohle byl Silkův nejtěžší rok. Tento pes, který mi dříve pomáhal učit se chodit, se teď nemohl postavit na vlastní nohy. Bylo to hrozné. Otřásl to celým mým světem. Přišel čas odvést ho k veterináři.

V Den díkůvzdání dala matka Silkovi krocana s bramborovou kaší a omáčkou. Silk, který nebyl zvyklý na „lidské“ jídlo, chvíli váhal. Trochu zmateně nás pozoroval a pak se rozhodl sníst své poslední jídlo.

Následujícího dne jsme ho vzali k veterináři. Tentokrát zůstala doma matka. Já jsem si vzpomněl, jak mi nebylo dovoleno rozloučit se Bubbou, a trval jsem na tom, že půjdu s otcem. V čekárně páchnoucí léky bylo chladno. Otec vyšel z ordinace a řekl mi, že veterinář Silka uspí. Zeptal se mě, zda u toho chci být. Řekl jsem, že ano. Pak jsem šel za otcem a veterinářem, kteří vedli Silka dlouhou chodbou na dvůr. Tam jsem se s ním rozloučil a pak se díval, jak mu veterinář dává injekci. Po několika minutách se Silk pomalu zhroutil na zem. Veterinář ho zvedl a odnesl do kremačnického oddělení.

Té noci a mnoho dalších nocí jsem opět plakal pro milovanou bytost. Tentokrát jsem se však rozloučil. Nekonečno mi už nepřipadalo tak daleko a věčnost mi nepřipadala tak dlouhá.

Povaha/výchova

Když jsem začal chodit do základní školy, moje vědomí vlastního já poněkud vzrostlo. Mnoho věcí mě stále ještě nudilo a hodně času jsem trávil sněním, ale když jsem dostal opravdu inspirujícího učitele, exceloval jsem nad veškeré očekávání. Takoví učitelé však byli – a jsou – bohužel výjimkou.

Rodinná atmosféra mi dovolila vyvíjet se rychleji než ostatní děti mého věku. Rodiče se mnou jednali jako s dospělým. Nikdy se na mě nedívali spatra a zahrnovali mě do svých konverzací.

Nikdy jsem se nemohl dočkat, až přijdu ze školy domů. Vždycky u nás byli nějací zajímaví lidé. Moji rodiče měli mnoho zajímavých přátel: antropology, psychology, malíře, lékaře, právníky atd.

Protože jsem vyrůstal v tak otevřeném prostředí a stýkal se s tak rozmanitými lidmi, bylo přirozené, že jsem měl později problémy s jednostrannými a autoritářskými lidmi – nebo spíš oni se mnou.

Učitelé na střední škole dbali na včasnou docházku. Ačkoli jsem bydlel blízko školy, téměř každé ráno jsem přišel pozdě. Minuta nebo dvě – nic hrozného –, ale učitelé z toho dělali vědu. Žáci, kteří přišli do školy pozdě, museli mít omluvenku od rodičů.

Protože jsem nikdy nevěděl, kdy přijdu pozdě, často jsem se musel pro omluvenku vracet domů. Proč mi připadalo tak těžké odejít z domova o patnáct minut dřív? Zdá se, že jsem měl jiné pojetí času než všichni ostatní. Domníval jsem se, že když odejdu z domova v 8.01 a půjdu rychleji, přijdu do školy v 7.50.

Nakonec jsem se zeptal matky, zda by jí vadilo, kdybych si omluvenky psal sám a podepisoval je jejím jménem. Vzhledem k tomu, že bych bez omluvenky zameškal celou první hodinu, matka neochotně souhlasila.

Jednoho dne mě učitel přistihl, jak si píšu svou vlastní omluvenku. Tento učitel byl vojácký typ, jehož syn mohl být vzorem žáka

s problémovým chováním. Ukázal na omluvenku a s uraženou ješitností se mě zeptal: „Co to děláš?“

„Píšu si omluvenku,“ odpověděl jsem klidným hlasem.

„Za falšování matčina podpisu zůstaneš dnes po škole.“

„Ne, nezůstanu. Nic jsem nefalšoval, matka mi to dovolila.“

Takovými odpověďmi jsem si přízeň učitelů nezískal. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se učitel.

„Eric Pearl,“ řekl jsem a podíval se mu do očí. „P-E-A-R-L.“ Pak jsem se otočil a šel do třídy.

Takže můj život pokračoval mezi těmito událostmi – těmito lekci. Můj otec byl spolumajitelem společnosti, která vlastnila prodejní automaty. Kromě toho byl dobrovolným policistou. Matka byla v domácnosti a starala se o mě a mé sourozence. Ve volném čase dělala moderátorku na módních přehlídkách. Otec odcházel z domova v sedm ráno. V tu dobu nám matka cpala do krku snídani jako ptačí matka krmící svá mláďata. Nedostali jsme se z domu, dokud jsme nesnědli snídani a neměli v tašce svačinu. Některé neděle jsem chodil s kamarády do kostela.

Mateřská škola, základní škola, střední škola: noví kamarádi, zkoušky, promoce, řídičská zkouška a nakonec univerzita...

Pokračování

Brzy jsem zjistil, že ukončení střední školy neznamená „svobodu“; moji rodiče mě chtěli mít po ruce. Jako obvykle jsem měl jiné plány. Proč bych měl žít v New Jersey? Chtěl jsem jít na univerzitu do Kalifornie. Rodiče se tvářili, jako bych řekl, že chci odjet na severní pól.

„To je příliš daleko,“ říkali. Rozumná debata se nakonec zvrhla v divokou hádku.

Nakonec jsme dosáhli kompromisu: mohl jsem se přihlásit na univerzitu v Miami. Rodiče to považovali za bezpečné – nejenže Miami bylo dvakrát blíže než Kalifornie, ale po smrti babičky

Bubby se tam odstěhoval můj děda Zeida – ten, co mi dal krabici se starými hodinkami, když jsem byl malý. Zeida měl marnotratného syna hlídat. Koneckonců jsem byl prvním synem jeho prvního syna.

Tak mě rodiče ztratili na celý rok.

Vstoupil jsem na Miamskou univerzitu.

Rodiče mi vždycky říkali, že mohu být *čímkoli*, čím chci být, že mohu dělat *cokoli*, co chci dělat. To byla dobrá myšlenka, když jsem vyrůstal, ale tento neomezený rozsah možností pro mě byl stále větším a větším problémem, když jsem začal přemýšlet o volbě povolání. *Být čímkoli a dělat cokoli* mi nedávalo žádný směr. Problém byl v tom, že jelikož mě nic nezajímalo, nemohl jsem se rozhodnout, co dělat.

Okamžitě jsem se věnoval... naprosto nesourodému kurzu studia. Během jednoho roku jsem uvažoval o třech studijních oborech: o psychologii, právu a moderním tanci. Neměl jsem nejmenší představu, co chci dělat. A jako obvykle mě nic nebavilo dlouho.

Zeida zjistil, že mi samostatný život pomáhá v osobním vývoji – a chtěl, abych v tom pokračoval. Aniž požádal o povolení mé rodiče, řekl mi, že bych mohl strávit rok ve Středozeří. To byla pro mě velice vzrušující vyhlídka. Zatímco se mi hlavou honily obrazy Říma a Athén, Zeida mi „definoval“ *Středozeří*. Měl pro to své oblíbené jméno. Říkal tomu *Izrael*. Zeida, který byl jako obvykle o krok vpředu, mi přinesl program ročního studia v Jeruzalémě pro americké studenty. Kromě toho mi nabídl, že mé studium bude dotovat. Jak to mohli rodiče odmítnout?

Víc než mléko a med

Většina studentů odjíždějících do Izraele očekávala, že z nebe sestoupí Bůh a ulicemi poteče mléko a med. Většinou byli zklamaní. Já jsem neočekával nic víc než rok v cizí zemi, a tak jsem se zamíloval do *všebo*. Do té doby jsem neprožil nic krásnějšího. Dodnes se

mi občas zdá o tamních lidech, starodávných chrámech a úchvatném pohledu z hory Sinaj.

Po návratu do Spojených států jsem se vrátil ke stejnému životu, který jsem před rokem opustil. Ať už jsem ve Svaté zemi našel cokoli, neodhalilo mi to smysl mého života – a jestliže ano, neuvědomoval jsem si to. Vrátil jsem se do Spojených států a měl stále stejný problém: zvolit si studijní obor.

Asi rok před cestou do Izraele jsem dostal nápad. Během svého pobytu v Miami jsem se dověděl o hloubkové masáži nazývané rolfing. Cílem rolfingu je uvolnění muskulatury těla. Několik mých přátel absolvovalo deset předepsaných sezení rolfingu, takže jsem viděl fyzické změny, jež u nich hloubková masáž způsobila. Jejich fotografie před masáží a po ní mě přesvědčily podrobit se rolfingu.

Masáž změnila mé držení těla a rozšířila můj pohled na svět. Rolfing zmírňuje napětí ve svalech, a tím uvolňuje dlouho potlačovanou bolest – jak fyzickou, tak emoční. Následkem toho dochází k transformaci těla i emocí. Tato nová existence, oprostěná od starých bolestí, vám umožní zaujmout jiné držení těla. A když změňte držení těla – tj., když zaujímáte jiný fyzický prostor –, zaujímáte také jiný emoční prostor.

Uvažoval jsem o tom, že se stanu rolfistou, ale moji rodiče se obávali, že rolfing může být jen módní trend, který brzy vyjde z módy a nechá mě profesionálně na suchu. Proto mi navrhli, abych přemýšlel o studiu zdravotního oboru, který má prokázanou hodnotu: chiropraxe. I kdyby to nebylo k ničemu, měl bych aspoň doktorát.

Souhlasil jsem, že pojedu do Brooklynu a promluví si s chiropraktikem, kterého mi představil jeden můj přítel. Chiropraktik mi vysvětlil základní filozofii chiropraxe. Řekl mi, že existuje univerzální inteligence, která udržuje organizaci a rovnováhu vesmíru, a že rozšířením této inteligence je takzvaná *vrozená inteligence* v každém z nás, která udržuje naše zdraví a rovnováhu. Tato vrozená inteligence neboli životní síla komunikuje s naším fyzickým

tělem prostřednictvím mozku, míchy a celé nervové soustavy. Dokud je komunikace mezi mozkiem a tělem otevřená, jsme v optimálním zdravotním stavu.

Když se některý obratel vychýlí ze správné pozice, může to způsobit tlak na nervy, což zpomaluje nebo znemožňuje komunikaci mezi danou částí těla a mozkiem. Následkem toho může dojít k rozkladu buněk, což vede k oslabení tělesné rezistence a k možnému onemocnění. Funkcí chiropraktika je odstranit tyto překážky způsobené nesprávnou pozicí obratlů (zvanou *subluxace*), obnovit proudění životní síly, a tím nastolit zdravou rovnováhu v těle. Jinými slovy, chiropraxe se nesnaží zmírnit příznaky, snaží se odstranit příčiny.

Když jsem si uvědomil, že bolesti hlavy nejsou důsledkem vrozeného nedostatku aspirinu v krvi – jak se nám snaží namluvit televizní reklamy – a že existuje způsob, jak mohu lidem pomoci, rozhodl jsem se, že se stanu chiropraktikem. Tehdy jsem nepřemýšlel o závažnosti tohoto rozhodnutí a ani jsem nepředvídal, jak velkou roli bude hrát v mém životě.

Najednou mě zaplavily vzpomínky na mé fantazie z dětství – nebo to byly vize? – o tom, jak budu pomáhat lidem jako prorok z Delfy. Studium chiropraxe mi v tom možná pomůže. Jisté je, že na mě v té chvíli zapůsobilo něco z toho, co mi chiropraktik řekl. Případalo mi to dokonalé – a to mi stačilo. Rozhodl jsem se učiniti první krok novým směrem – krok, který mě nakonec přiblížil mému osudu.

4.

NOVÁ CESTA OBJEVŮ

„Samozřejmě že máš psychické schopnosti;
ale neuvědomuješ si to.“

moje přítelkyně Debbie Luicanová

Zpátky do školy

Brooklynský chiropraktik mi doporučil Cleveland Chiropractic College v Los Angeles. Podal jsem tedy přihlášku a byl jsem přijat.

A tak moji rodiče ztratili syna – a ztratili ho v Kalifornii. Na druhé straně získali lékaře, takže se všechno vyrovnalo.

Nikdy nezapomenu na svůj první den na chiropraktické fakultě. Ve třídě nás bylo přes osmdesát. Museli probourat stěnu do druhé místnosti, abychom se tam všichni vešli. Instruktor nás požádal, abychom mu řekli důvod, proč jsme se rozhodli studovat chiropraxi. Začal u studenta, který seděl na levém konci první řady, což bylo nejdál od místa, kde jsem seděl já – na pravém konci poslední řady. Poslouchal jsem jednoho studenta za druhým: jeden byl ohromen, dokud nenavštívil chiropraktika, druhý se zbavil rakoviny, třetímu se vrátil zrak, další přestal trpět chronickými migrénami – a tak dále a tak dále. Slyšel jsem nekonečnou litanii o trvalých uzdraveních za hranicemi toho, co byli zvyklí slyšet laici. Zejména já.

Konečně přišla řada na mě. Otočilo se ke mně třiaosmdesát hlav – aby si poslechly poslední příběh dne. Byl můj příběh vrchol-

ným eposem, který měl přesvědčit ostatní, aby se vydali na novou zářivou cestu životem? Myslím, že ne. Byl jsem jediný ve třídě, kdo nikdy chiropraktika nenavštívil. A ani jsem nevěděl, co takový chiropraktik vlastně dělá. Pamatoval jsem si něco z toho, co mi řekl brooklynský chiropraktik během dvaceti minut našeho rozhovoru – něco o odstranění překážek a umožnění tělu, aby se samo vyléčilo. Jeho premisa mi připadala tak srozumitelná, že jsem o ní nikdy nepřemýšlel a ani jsem o ní s nikým nemluvil. Vstal jsem, podíval se na spolužáky a uslyšel jsem, jak říkám: „Nuže... *znělo* to dobře.“

Nemůžete-li to najít, snažte se příliš

A tak jsem byl zpátky ve škole – jenže tentokrát to bylo trochu jiné. Byla to škola, kterou jsem si vybral sám. V tom byl veliký rozdíl.

Nikdy jsem nebyl knihomol. Rád jsem se bavil, chodil na večírky a poznával nové město. Brzy jsem si našel práci na poloviční úvazek v jedné prodejně bot; rodiče mi sice posílali peníze na studium, ale já si chtěl vydělat pár dolarů navíc, abych mohl dělat věci, které jsem chtěl dělat *já*. Jednoho dne přišel do krámu jakýsi výzkumník ze seizmologické laboratoře. Zatímco si vybíral boty, řekl mi, že během čtyřiaadvaceti hodin očekávají zemětřesení v jižní Kalifornii.

„Řekl jste to některému z prodavačů?“ zeptal jsem se ho.

„Ne, neřekl.“

„To je dobře. Tak to nikomu neříkejte,“ řekl jsem s úsměvem. On se také usmál, zaplatil a odešel.

Několik minut po jeho odchodu jsem začal předstírat, že mám předtuchu, a řekl jsem svým spolupracovníkům, že mám *pocit*, že během tří dnů přijde zemětřesení.

Zemětřesení přišlo podle „předpovědi“. Každý to cítil a bylo to i ve zprávách. Moji spolupracovníci byli ohromeni.

O několik dní později jsem měl pocit, tentokrát bez pomoci seizmologa, že dojde k dalšímu zemětřesení. Riskl jsem to a oznámil to ostatním.

Věřte tomu nebo ne, zemětřesení přišlo.

Jako by se ve mně něco probudilo. Během následujících dvou či tří let jsem správně předpověděl jedenadvacet ze čtyřadvaceti zemětřesení.

Jednou odpoledne jsem nechal svému spolubydlícímu vzkaz: *Země se bude třást*. Později mi řekl, že vzkaz četl přesně ve chvíli, kdy začalo zemětřesení. Jeho přítelkyně stála vedle něho a celou dobu křičela.

Jednou jsem seděl v restauraci a najednou jsem ucítil začínající zemětřesení. Když otřesy zesílily, rozhlédl jsem se kolem sebe. Nikdo z hostů nebyl znepokojen. Sklenice na stolech se netřáslly; lampy na stropě visely nehybně. Já však viděl, jak se pohybují. Pro mě to bylo skutečné. Vstal jsem a vyběhl na ulici. Nemohl jsem pochopit, proč nikdo jiný neutíká, proč život kolem mě pokračuje jako obvykle.

Připadalo mi to nemožné. Země se třásla; cítil jsem to. Bylo to nejdelší zemětřesení, jaké jsem kdy zažil; nicméně skutečnost, že to necítil nikdo jiný, mě dovedla k závěru, že se nic neděje. Malomyslně jsem se vrátil do restaurace. Byl jsem rád, že jsem obědval sám; vysvětlovat svůj náhlý útěk na ulici by bylo obtížné.

Jestliže to nebylo skutečné zemětřesení, musela to být nějaká předtucha. Jinak jsem si to neuměl vysvětlit.

Cestou domů jsem se zastavil v prádelně, abych si vyzvedl čisté prádlo; majitelům jsem řekl, že v noci přijde zemětřesení. Všichni se smáli.

Té noci se začala země třást. Epicentrum bylo v Culver City, právě tam, kde bydleli majitelé prádelny.

O několik týdnů později jsem nesl do prádelny další hromadu špinavého prádla. S náručí plnou prádla jsem opatrně otvíral dveře nohou. Náhle jsem uslyšel tak hlasitý křik, že jsem hromadu málem upustil na zem.

„To je on! To je on!“ křičela žena za pultem se silným ruskožidovským přízvukem. „Tady je moje adresa,“ řekla mi a vrazila mi do ruky papír s telefonním číslem. „Než přijde příští zemětřesení, zavolejte mi.“

Kdykoli jsem od té doby přišel do prádelny, všichni chtěli, abych předpověděl příští zemětřesení. Snažil jsem se – ale nefungovalo to. Předpovědi přicházely jen tehdy, když jsem myslel na své každodenní záležitosti.

Tehdy jsem si uvědomil hlubokou pravdu: *Nemůžete-li to najít, snažte se příliš.*

Vzkříšení

Občas jsem našetřil trochu peněz, abych mohl jít do kina. Jednoho dne jsem přišel do kina za rohem od svého bydliště, právě když začínal druhý film, film „B“ – *Vzkříšení*, v němž hrála Ellen Burstynová. Byl to film „B“ jen svým pořadím, neboť Burstynová byla za tento film nominována na Academy Award za nejlepší herecký výkon.

Vzkříšení je založeno na příběhu ženy jménem Edna Mae, která po automobilové nehodě umírá na operačním stole... a pak se vrací do života. Brzy zjišťuje, že má léčebné schopnosti. Dokáže léčit lidi pouhým dotykem rukou. Někdy na sebe bere jejich nemoc a pak uvolní příznaky ze svého těla. Jindy se lidé vyléčí jakoby milostí, aniž Edna musí jejich nemoc vzít na sebe.

Film mě tak fascinoval, že jsem v kině zůstal i na druhé promítání. Pak jsem vzal do kina své přátele. Později jsem přivedl další. Nechápal jsem, proč jsem byl nucen chodit na film znovu a znovu. Léčebná část filmu mě tehdy nezajímala, zaujala mě podobnost mezi Edniným zážitkem na prahu smrti a zážitkem mé matky během mého porodu. V té době jsem o podobných zážitcích ještě nikdy nic nečetl a film přesně popisoval zkušenosti mé matky. Kdykoli jsem film sledoval, měl jsem pocit, že vidím něco velice povědomého. Jako bych se na něco rozpomínal. Na něco...

Další náznaky

Během svého zkoumání jsem objevil něco, čemu se říká „psychometrie“ – schopnost získávat informace o lidech tím, že držíte nějaký předmět, který jim patří, obvykle nějaký šperk. Vyzkoušel jsem to a zjistil, že se dovídám pozoruhodně přesné informace o lidech, které jsem neznal. Během studia tohoto procesu jsem objevil dvě „tajemství“: Čím konzistentněji jsem pohyboval prsty nad nějakým šperkem, tím jsem byl soustředěnější; a čím rychleji jsem mluvil, tím přesnější byla informace. Zdálo se, že soustředěné zkoumání předmětu uklidňuje mou mysl podobným způsobem, jako naši mysl uklidňuje jízda v autě. Zrychlená řeč mi zřejmě nedovolovala příliš přemýšlet. Skrze klid mé mysli přicházely postřehy; skrze rychlou řeč odvaha vyslovit je.

Zmiňuji se o tom nejen proto, že to bylo podivné, ale především proto, že to ukazovalo na „další“ vlivy v mém životě.

Kromě těchto zajímavých událostí bylo mojí hlavní aktivitou něco, čemu by moji učitelé ze základní a střední školy nikdy neuvěřili: chodil jsem do školy a opravdu studoval. Moje verze „chodění do školy“ často spočívala v tom, že jsem seděl v poslední řadě a zvedl ruku, abych řekl „tady“. Nicméně jsem měl dobrý prospěch... a nakonec jsem získal diplom chiropraktika.

Nevědomky jsem dokázal, že se ředitel mé základní školy nemýlil. Našel jsem něco, co mě zajímalo, a začal jsem něco dělat.

Horečky a návštěvníci

Jednoho dne v roce 1983, krátce po dokončení univerzity, jsem se cítil nesvůj: měl jsem horečku a bolela mě hlava. Neměl jsem ve zvyku užívat aspirin, neboť jsem věděl, že horečka má svůj smysl, a chtěl jsem jí dát volný průběh. Vlezl jsem do postele, pil spoustu tekutin – a díval se na televizi. Po několika dnech jsem se rozhodl,

že budu muset udělat něco aktivnějšího, abych se horečky zbavil. Každý večer jsem se zabalil do prostěradel a potil se; za noc jsem alespoň dvakrát vyměnil prostěradla a převlékl se do suchého pyžama.

Nicméně každé ráno jsem se probouzel s horečkou. Nakonec jsem se vzdal a zavolal lékaře. Ten mi předepsal tylenol s kodeinem. Prášky musely být *opravdu silné* – protože potřebuji spoustu kodeinu, abych usnul, během seriálu *Miluji Lucii*. Když jsem prášky spolkl, celý den byl změtí rudých vlasů a kubánských přízvuků.

Moje teplota se pohybovala mezi 40 a 42 stupni. Po další noci vyměňování prostěradel a převlékání pyžam jsem otevřel oči a na okamžik uviděl, že mám „společnost“. V nohách postele stála skupina „lidí“. Bylo jich asi sedm; někteří byli velcí, jiní malí a jeden vypadal skoro jako trpaslík. Zůstali tam jen tak dlouho, dokud neviděli, že jsem je viděl.

Pak zmizeli.

Než jsem si uvědomil, co se stalo, nadechl jsem se. Měl jsem pocit, jako by to bylo moje první nadechnutí toho dne – jako bych vůbec nedýchal od chvíle, kdy jsem otevřel oči, do chvíle, kdy „návštěvníci“ mizeli. Když jsem začal nadechovat, uslyšel jsem slabé chroptění v hrudi. Náhle jsem pochopil, že *umírám*.

Zatelefonoval jsem svému lékaři a řekl mu, že k němu okamžitě přijedu. Pak jsem zavolal taxislužbu a objednal si taxík s klimatizací, protože jsme byli právě uprostřed vlny veder a já se svou horečkou prožíval svou vlastní vlnu.

Stěží jsem stál na nohou, ale nakonec jsem se dovrávoral na ulici. Taxík konečně přijel... samozřejmě neměl žádnou klimatizaci. Šílený horečkou jsem nastoupil.

Když mi lékař zrentgenoval plíce, okamžitě mě poslal do nemocnice. „Nikde se cestou nezastavujte,“ řekl mi. Zdálo se, že mám zápal plic. Protože jsem tušil, že v nemocnici strávím nějaký čas, jel jsem nejdřív domů, abych si vzal pyžamo, kartáček na zuby atd.

V té době jsem neměl žádné zdravotní pojištění, a tak jsem dost dlouho čekal, než mě vzali na pokoj. Následujícího rána mě převezli

na jiný pokoj, kde jsem strávil deset dní připojen k různým trubičkám a kyslíku... dostával jsem jídlo hodné domácí letecké společnosti. Když jsem byl konečně propuštěn, vážil jsem 60 kilo – a to měřím přes 180 centimetrů. Ošetřující lékař mi později řekl, že si nebyl jistý, zda z nemocnice odejdu živý.

Ze svého pobytu v nemocnici si toho moc nepamatuji, ale vím, že jsem ztratil krátkodobou paměť, pravděpodobně následkem vysokých teplot.

Kdo byli lidé, které jsem viděl v nohách své postele? Byli to průvodci? Duchové? Strážní andělé? Byla to skupina pozorovatelů z jiné dimenze? Byly to přízraky způsobené mou horečkou – jinými slovy přeludy? Nebo to byly přízraky, které skutečně existují, ale které jsem viděl jen díky své horečce – to jest bytosti, které žijí na jedné z oněch jedenácti teoretických úrovní existence (podle názoru dnešní kvantové fyziky)?

Nevím. Ale jedno je jisté: kdybych je toho dne neviděl, pokračoval bych ve svém režimu pocení a pití džusu – a pravděpodobně bych umřel.

Na to jsem však nebyl připraven. Měl jsem jiné plány. A také je možné, že pro mě měl plány někdo jiný.

Vzkříšení – opět

V důsledku profesionálního procesu, jež jsem si zvolil, jsem se nakonec stal „externistou“ v chiropraktické ordinaci. Ačkoliv to bylo zajímavé, tato fáze mé nové kariéry nebyla příliš výnosná. Jako většina lidí jsem si myslel, že všichni lékaři vědí, jak řídit ordinaci. Ale mýlil jsem se. V ordinaci, kde jsem pracoval, bylo mnoho věcí, jež lékaři neznali. Podle vzájemné dohody jsem jim měl odevzdávat padesát procent z toho, co jsem vybral od svých pacientů. Protože jednali se svými pacienty ne zcela královsky, nepřekvapilo mě, že s mými zacházeli ještě hůř. A proto se mnoho mých pacientů nikdy nevrátilo.

S padesátiprocentním příjmem a nejistým počtem pacientů jsem měl stěží na nájem. Čím déle jsem pracoval jako externista, tím víc jsem byl zadlužen. A čím víc jsem dlužil, tím míň jsem si mohl dovolit odejít. Až nakonec po třech letech jsem *musel* odejít – nebo se vzdát své kariéry.

A tak jsem odešel.

Něco jsem však přece jen získal. Jeden z mých pacientů měl významné spojení s mým oblíbeným filmem *Vzkříšení*. Dalším pacientem byla členka Akademie filmové vědy a umění. Ta mě toho roku pozvala na slavnostní předávání Academy Awards. A tak jsem tam seděl na balkoně a sledoval dění. Najednou jsem si všiml, že se do řady za mnou posadila Ellen Burstynová, která do té doby seděla v přízemí. *Jak podivné*, pomyslel jsem si.

Po chvíli vstala a odešla. Od té doby jsem ji už nikdy neviděl a nikdy jsem o tom setkání nepřemýšlel. Nepřemýšlel jsem ani o dalších podivných událostech, které mě v životě potkaly: o „bytostech“ v nohách mé postele, o předpovědích zemětřesení, o psychometrii a hodinkách, které se samy „opravovaly“...

O ničem z toho jsem nepřemýšlel do té doby, než začalo docházet k uzdravením.

Duch Melrose Place

Jako bývalý externista bez peněz jsem si pronajal první místo, které jsem si mohl dovolit – jednu místnost v třípokojovém bytě v ulici Melrose Place, o který jsem se dělil se dvěma psychology. Melrose Place byla považována za jednu z nejzajímavějších a nejdražších ulic v Los Angeles, ale je jasné, že lidé, kteří si to mysleli, nikdy neviděli mou novou ordinaci. Skutečnost, že pacienti museli šlapat do prvního patra, nebyl jediný problém. Ačkoliv každý v L. A. jezdí všude autem, v Malrose Place nebylo žádné parkoviště – což mě přinutilo pronajmout parkovací místa od některých majitelů luxusních galerií a obchodů se starožitnostmi. A tak se

moji pacienti mohli chlubit, že jejich chiropraktik má parkoviště, kde zákazníkům parkují auta šoféři v livrejích.

Ale to přišlo až později. Nejdřív jsem musel přeměnit svou jedinou místnost v použitelnou chiropraktickou ordinaci. Rozdělal jsem místnost na tři miniaturní místnůstky, do jídelního rohu jsem umístil recepční přepážku a sekretářku. Pak jsem najal řemeslníky, aby práci provedli.

Jak ví každý, kdo někdy něco stavěl, stavební práce se mohou protáhnout donekonečna a cena může značně překročit váš původní rozpočet. Takže mi nakonec došly peníze a banka mi nechtěla půjčit.

Každé ráno jsem chodil do své nedostavěné ordinace léčit pacienty a kromě toho dělat dvě další věci: utahovat šrouby nově instalovaných lamp a telefonovat do banky a přemlouvat manažera, aby mi půjčil peníze.

Z nějakého důvodu se šrouby každé ráno uvolnily a čouhaly přes centimetr ze stěny. Jelikož byla ordinace na rohu frekventované ulice, usoudil jsem, že se šrouby uvolňují následkem vibrace způsobené pouličním provozem. Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, každé ráno jsem šrouby utahoval.

Jednoho dne, když odešla moje „zaměstnankyně“ (žena, která strávila tolik času pilováním vlastních nehtů, že jsem se divil, že není od krve všechno, čeho se dotkla), zůstal jsem v ordinaci déle, abych srovnal páteř jednomu pacientovi, který se opozdil. Najednou jsem uviděl, jak kolem dveří ordinace jde nějaký muž. Věděl jsem, že hlavní dveře jsou zamčené, takže se nikdo nemohl dostat dovnitř. Přesto jsem toho muže viděl naprosto jasně: Měřil asi 178 centimetrů a měl kulatý obličej a krátké vlnité vlasy. Měl na sobě šedý kabát a vypadal tak na třicet.

Okamžitě jsem věděl, že to je duch.

Když jsem to druhý den řekl oběma psychologům, byl jsem překvapen, že o tom návštěvníkovi už dávno vědí. Nechtěli se o něm zmiňovat, protože potřebovali někoho, kdo by se s nimi dělil o činži, a měli strach, že by mě duch vyděsil.

Ve skutečnosti mi duch nevadil – ale zdálo se, že já vadím jemu. „Příliš velký provoz,“ řeklo mi jedno médium, které věřilo, že mně ducha dokáže zbavit. „Nevadí mu, když ke každému psychologovi přichází jeden člověk za hodinu, ale vy mu sem přivádíte příliš mnoho cizích lidí.“

Pozoroval jsem médium, jak chodí po mé ordinaci a něco hledá. Když našel místo, kde podle jeho názoru duch trávil většinu času, velmi zdvořile mu oznámil, že je mrtvý. Pak mu řekl, aby vyšel na světlo nebo něco podobného. Trvalo to celkem 30 vteřin.

Bylo to v neděli večer. Když jsem v pondělí ráno přišel do ordinace, zkontroloval jsem všechny lampy: byly pevně přišroubované a zůstaly přišroubované po dobu dalších pěti let, dokud jsem je nemusel sundat, protože jsem rozšiřoval ordinaci.

Pak zazvonil telefon. Volal bankovní manažer, aby mi oznámil, že jsem dostal půjčku.

Dr. Eric Pearl

Reconnection: Návrat k léčivé energii

Z anglického originálu *Reconnection*, vydaného nakladatelstvím

Hay House, Inc. přeložil Jan Brázda

Redakce Jan Řehoř

Sazba a grafická úprava Petr Sýkora

Vydal Pavel Jeřábek – Nakladatelství PLOT, Bělohorská 2, 169 00 Praha 6,
www.plotknihy.cz, jako svou 359. publikaci

Tisk Těšínské papírny, s.r.o.

Vydání druhé, Praha 2019

ISBN 978-80-7428-359-8